

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่านคำยาก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กลุ่มร่วมมือเทคนิค TGT กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยนำเสนอวิธีการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามลำดับ ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. ความรู้เกี่ยวกับการอ่าน
3. กลุ่มร่วมมือเทคนิค TGT
4. แผนการจัดการเรียนรู้
5. การหาประสิทธิภาพและค่าดัชนีประสิทธิผล
6. บริบทของโรงเรียนบ้านกกค้อกกโพธิ์
7. ความพึงพอใจ
8. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 8.1 งานวิจัยภายในประเทศ
  - 8.2 งานวิจัยต่างประเทศ
9. กรอบแนวคิดการวิจัย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2542 แนวการจัดการศึกษา มาตรา 23 (4) กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ว่า “ความรู้และทักษะด้านภาษาเน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องและให้สถานศึกษาดำเนินการจัดกระบวนการเรียน ในมาตรา 24 (2) ฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา” และมาตรา 24 (3) “จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จาก ประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง” (กรมวิชาการ. 2546 ก : 12) และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จัดทำขึ้นเพื่อให้เขตพื้นที่การศึกษา หน่วยงานระดับท้องถิ่นและสถานศึกษาทุกสังกัดที่จัดการศึกษา ขั้นพื้นฐาน ได้นำไปใช้เป็นและทิศทางการพัฒนาหลักสูตรและจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนา

เด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 ก : 3)
การศึกษาในประเด็นนี้มีรายละเอียดดังนี้

1. วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

2. หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

2.1 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

2.2 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ

2.3 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

2.4 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้

2.5 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.6 เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

3. จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

3.1 มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

3.2 มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

3.3 มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

3.4 มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

3.5 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

4.1 ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

4.2 ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

4.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

4.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของการเรียนรู้

5.1 มีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการอ่าน รักการเขียน และรักการค้นคว้า

5.2 มีความรู้อันเป็นสากล รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ มีทักษะและศักยภาพในการจัดการ การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยี ปรับวิธีการคิด วิธีการทำงานได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

5.3 มีทักษะและกระบวนการ โดยเฉพาะทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย ทักษะการคิด การสร้างปัญญา และทักษะในการดำเนินชีวิต มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและพัฒนาสิ่งแวดล้อม

สรุปได้ว่า โครงสร้างหลักสูตรแกนกลางการศึกษา พุทธศักราช 2551 สามารถยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม ทั้งสาระการเรียนรู้ เวลา และเน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ทุกคนต้องได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่อง มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นกำลังของชาติ เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งกายและสติปัญญา มีความสุขในสังคม มีประสิทธิภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพตามศักยภาพของแต่ละบุคคล

6. สาระการเรียนรู้หลักสูตรแกนกลางสถานศึกษา พุทธศักราช 2551

สาระการเรียนรู้ภาษาไทยหลักสูตรแกนกลางสถานศึกษา พุทธศักราช 2551 ประกอบด้วยสาระดังต่อไปนี้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด เพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลง

ของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท.5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทย
อย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

7. ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละ
ระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรม นำไปใช้
ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้การสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัด
ประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

7.1 ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษา
ภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 3)

7.2 ตัวชี้วัดช่วงชั้น เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอน
ปลาย(มัธยมศึกษาปีที่ 4-6)

ตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

สาระที่ 1 การอ่าน

1. อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองได้ถูกต้อง
2. อธิบายความหมายของคำ ประโยค และสำนวนจากเรื่องที่อ่าน
3. อ่านเรื่องสั้นๆ ตามเวลาที่กำหนดและตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน
4. แยกข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน
5. คาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน โดยระบุเหตุผลประกอบ
6. สรุปความรู้และข้อคิดจากเรื่องที่อ่านเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
7. อ่านหนังสือที่มีคุณค่าตามความสนใจอย่างสม่ำเสมอและแสดงความคิดเห็น

เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

8. มีมารยาทในการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

1. กัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดและครึ่งบรรทัด
2. เขียนสื่อสารโดยใช้คำถูกต้อง ชัดเจน เหมาะสม
3. เขียนแผนภาพโครงเรื่องและแผนภาพความคิดเพื่อใช้พัฒนางานเขียน
4. เขียนย่อความจากเรื่องสั้นๆ
5. เขียนจดหมายถึงเพื่อนและบิดามารดา
6. เขียนบันทึกและเขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า

7. เขียนเรื่องตามจินตนาการ
8. มีมารยาทในการเขียน

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

1. จำแนกข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นจากเรื่องที่ฟังและดู
2. พุคสรุปความจากการฟังและดู
3. พุคแสดงความรู้ ความคิดเห็น และความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู
4. ตั้งคำถามและตอบคำถามเชิงเหตุผลจากเรื่องที่ฟังและดู
5. รายงานเรื่องหรือประเด็นที่ศึกษาค้นคว้าจากการฟัง การดู และการพูด
6. มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

1. สะกดคำและบอกความหมายของคำในบริบทต่างๆ
2. ระบุชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค
3. ใช้พจนานุกรมค้นคว้าหาความหมายของคำ
4. แต่งประโยคได้ถูกต้องตามหลักภาษา
5. แต่งบทร้อยกรองและคำขวัญ
6. บอกความหมายของสำนวน
7. เปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาถิ่นได้

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

1. ระบุข้อคิดจากนิทานพื้นบ้านหรือนิทานคติธรรม
2. อธิบายข้อคิดจากการอ่านเพื่อนำไปใช้ในชีวิตรจริง
3. ร้องเพลงพื้นบ้าน
4. ท่องบทอาขยานตามที่กำหนดและบทร้อยกรองที่มีคุณค่าตามความสนใจ

จากสาระการเรียนรู้ทั้ง 5 สาระ สำหรับการวิจัยครั้งนี้ได้สาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระ การเรียนรู้ด้านการอ่าน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด เพื่อการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่านคำยาก
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กลุ่มร่วมมือเทคนิค TGT

สาระการเรียนรู้	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	เนื้อหา/กิจกรรม
สาระที่ 1 การอ่าน	ท.1.1 ป.4/1	คำที่มีอักษรสูงนำ
	ท.1.1 ป.4/1	คำที่มีอักษรกลางนำ
	ท.1.1 ป.4/1	คำที่มี ห นำ
	ท.1.1 ป.4/1	คำที่มีอักษรควบกล้ำ ร
	ท.1.1 ป.4/1	คำที่มีอักษรควบกล้ำ ล
	ท.1.1 ป.4/1	คำที่มีอักษรควบกล้ำ ว

จากตารางที่ 1 สาระการเรียนรู้การอ่าน เพื่อการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่านคำยาก
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีเนื้อหาได้แก่ (1) คำที่มีอักษรสูงนำ (2) คำที่มีอักษรกลางนำ
(3) คำที่มี ห นำ (4) คำที่มีอักษรควบกล้ำ ร (5) คำที่มีอักษรควบกล้ำ ล และ (6) คำที่มีอักษร
ควบกล้ำ ว

8. คุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

8.1 อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้อง อธิบาย
ความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยของคำ ประโยค ข้อความ สำนวนโวหาร จากเรื่องที่อ่าน
เข้าใจคำแนะนำ คำอธิบายในคู่มือต่างๆ แยกแยะข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริง รวมทั้งจับใจความสำคัญ
ของเรื่องที่อ่านและนำความรู้ความคิดจากเรื่องที่อ่านไปตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตได้ มี
มารยาทและมีนิสัยรักการอ่าน และเห็นคุณค่าสิ่งที่อ่าน

8.2 มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดและครึ่งบรรทัด เขียนสะกดคำ แต่ง
ประโยคและเขียนข้อความ ตลอดจนเขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำชัดเจนเหมาะสม ใช้แผนภาพ โครง
เรื่องและแผนภาพความคิด เพื่อพัฒนางานเขียน เขียนเรียงความ ข้อความ จดหมายส่วนตัว กรอก
แบบรายการต่างๆ เขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น เขียนเรื่องตามจินตนาการอย่างสร้างสรรค์
และมีมารยาทในการเขียน

8.3 พูดย่อแสดงความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู เล่าเรื่องย่อหรือสรุปจากเรื่องที่ฟัง
และดู ตั้งคำถาม ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังและดู รวมทั้งประเมินความน่าเชื่อถือจากการฟังและดู
โฆษณาอย่างมีเหตุผล พูดย่อตามลำดับขั้นตอนเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน พูดย่อรายงานหรือประเด็นค้นคว้า
จากการฟัง การดู การสนทนา และพุดโน้มน้าวได้อย่างมีเหตุผล รวมทั้งมีมารยาทในการดูและพุด

8.4 สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ จำนวน คำพังเพยและสุภาษิต รู้และเข้าใจ ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ชนิดของประโยค และคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ใช้คำราชาศัพท์และคำสุภาพได้อย่างเหมาะสม แต่งประโยค แต่งบทร้อยกรองประเภทกลอนสี่ กลอนสุภาพ และกาพย์ยานี 11

8.5 เข้าใจและเห็นคุณค่าวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน เล่านิทานพื้นบ้าน ร้องเพลงพื้นบ้านของท้องถิ่น นำข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง และท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนดได้

สรุปได้ว่า สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มีทั้งหมด 5 สาระ คือ 1. สาระการอ่าน 2. การเขียน 3. การฟัง การดูและการพูด 4. หลักการใช้ภาษา 5. วรรณคดีและวรรณกรรม และเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้ว นักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านคล่อง เขียนคล่อง ใช้ทักษะด้านการอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด เพื่อใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน

ความรู้เกี่ยวกับการอ่าน

1. ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน การอ่านเป็นกระบวนการอันซับซ้อน ดังนั้นผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านจึงให้ความหมายของการอ่านแตกต่างกัน ซึ่งแล้วแต่ผู้เชี่ยวชาญด้านนั้นๆ จะมองไปในด้านใด เช่น นักภาษาศาสตร์จะมองการอ่านในแง่ของภาษานักจิตวิทยาจะมองการอ่านในแง่ของจิตวิทยา หรือมองในแง่จิตภาษาศาสตร์ แต่ส่วนมากก็ให้ความหมายที่คล้ายๆ และใกล้เคียงกัน ดังนี้

อัจฉรา นาคทรัพย์ (2548 : 28) ได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่มีการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มองเห็น โดยผ่านกระบวนการคิด เกิดความเข้าใจและถ่ายทอดออกมาเป็นถ้อยคำที่มีความหมาย สื่อได้ตรงกันระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน

บรรจง จันทร์พันธ์ (2548 : 22) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองในการแปลสัญลักษณ์ ถ่ายทอดความหมายจากสัญลักษณ์นั้น แล้วก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ความคิดอย่างมีเหตุผล

สมพิศ ไชยเสนา (2550 : 16) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการแปลความหมายจากตัวอักษร สัญลักษณ์ คำ กลุ่มคำ หรือวลี และประโยค ออกมาเป็นความคิดอย่างมีเหตุผล โดย

อาศัยความสามารถในการแปลความ การตีความ การจับใจความสำคัญ เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างมีจุดมุ่งหมาย

สวัสดี สุขโสม (2551 : 12) กล่าวว่า การอ่านหมายถึงกระบวนการแปลความหมายของตัวอักษร สัญลักษณ์ที่มีการจัดบันทึกไว้ทำความเข้าใจ โดยผสมผสานกันระหว่างความมุ่งหมายของผู้เขียน และประสบการณ์ของผู้อ่าน

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 16 - 18) การอ่านเป็นกระบวนการซึ่งผู้อ่านสร้างความหมายหรือพัฒนา การตีความระหว่างการอ่านผู้อ่านจะต้องรู้หัวข้อเรื่อง รู้จุดประสงค์ของการอ่าน มีความรู้ทางภาษาที่ใกล้เคียงกับภาษาที่ใช้ในหนังสือที่อ่าน โดยใช้ประสบการณ์เดิมเป็นประสบการณ์ทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน กระบวนการอ่านมีดังนี้

1. การเตรียมการอ่าน ผู้อ่านจะต้องอ่านชื่อเรื่อง หัวข้อย่อยจากสารบัญเรื่อง อ่านคำนำให้ทราบจุดมุ่งหมายของหนังสือ ตั้งจุดประสงค์ของการอ่านจะอ่านเพื่อความเพลิดเพลินหรืออ่านเพื่อหาความรู้ วางแผนการอ่านโดยอ่านหนังสือตอนใดตอนหนึ่งว่าความยากง่ายอย่างไรหนังสือมีความยากมากน้อยเพียงใด รูปแบบของหนังสือเป็นอย่างไร เหมาะกับผู้อ่านประเภทใด เดาความว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เตรียมสมุด ดินสอ สำหรับจดบันทึกข้อความหรือเนื้อเรื่องที่สำคัญขณะอ่าน

2. การอ่าน ผู้อ่านจะอ่านหนังสือให้ตลอดเล่มหรือเฉพาะตอนที่ต้องการอ่าน ขณะอ่านผู้อ่านจะใช้ความรู้จากการอ่านคำ ความหมายของคำมาใช้ในการอ่าน รวมทั้งการรู้จักแบ่งวรรคตอนด้วย การอ่านเร็วจะมีส่วนช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้ดีกว่าผู้อ่านช้า ซึ่งจะสะดวกคำอ่านหรืออ่านย้อนไปย้อนมา ผู้อ่านจะใช้บริบทหรือคำแวดล้อมช่วยในการตีความหมายของคำเพื่อทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน

3. การแสดงความคิดเห็น ผู้อ่านจะจดบันทึกข้อความที่มีความสำคัญ หรือเขียนแสดง ความคิดเห็น ตีความข้อความที่อ่าน อ่านซ้ำในตอนที่ไม่เข้าใจเพื่อทำความเข้าใจให้ถูกต้อง ขยายความคิดจากการอ่าน จับคู่กับเพื่อนสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ตั้งข้อสังเกตจากเรื่องที่อ่าน ถ้าเป็นการอ่านบทกลอนจะต้องอ่านทำนองเสนาะดัง ๆ เพื่อฟังเสียงการอ่านและเกิดจินตนาการ

4. การอ่านสำรวจ ผู้อ่านจะอ่านซ้ำโดยเลือกอ่านตอนใดตอนหนึ่ง ตรวจสอบคำและภาษาที่ใช้ สำรวจโครงเรื่องของหนังสือเปรียบเทียบหนังสือที่อ่านกับหนังสือที่เคยอ่าน สำรวจและเชื่อมโยงเหตุการณ์ในเรื่องและการลำดับเรื่อง และสำรวจคำสำคัญที่ใช้ในหนังสือ

5. การขยายความคิด ผู้อ่านจะสะท้อนความเข้าใจในการอ่าน บันทึกข้อคิดเห็นคุณค่าของเรื่อง เชื่อมโยงเรื่องราวในเรื่องกับชีวิตจริง ความรู้สึกรู้สีกจากการอ่าน จัดทำโครงการนหลักการอ่าน เช่น วาดภาพ เขียนบทละคร เขียนบันทึกรายงานการอ่าน อ่านเรื่องอื่น ๆ ที่ผู้เขียนคน

เดียวกันแต่ อ่านเรื่องเพิ่มเติม เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ย่าน เพื่อให้ได้ความรู้ที่ชัดเจนและกว้างขวางขึ้น

คำลี รักสุทธี (2553 : 5) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า คือการตีความ แปลความ จากตัวอักษรที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ออกมาเป็นข้อมูลความรู้สู่การรับ การเข้าใจผู้อ่าน

โกษร กองธรรม (2553 : 27) กล่าวว่า การอ่านเป็นการสื่อสารกันระหว่างผู้เขียนกับ ผู้อ่านให้เข้าใจตรงกัน โดยผ่านกระบวนการแปลความหมายจากสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรออกมาเป็น ถ้อยคำ เพื่อสื่อความหมายและเผยแพร่ความคิด

ละมุน จันทรเป็น (2553 : 61) ได้สรุปไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ โดยแปล เป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกัน และผู้อ่าน สามารถนำความหมายนั้น ๆ ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ความหมายของการอ่านที่กล่าวมาข้างต้น พอสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ จะต้องใช้ความคิดในการตีความ แปลความหมาย จับใจความสำคัญ เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างมี จุดมุ่งหมาย และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง

2. ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นรากฐานสำคัญของการศึกษา ผู้ที่อ่านได้เร็ว เข้าใจเรื่องที่ย่าน ได้ตลอดจัด ได้ว่าเป็นผู้มีความสามารถในการอ่านสูง ในเรื่องความสำคัญของการอ่านนั้นนักการศึกษาได้กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านสรุปได้ดังนี้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2546 : 6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน ไว้ว่า

1. การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยศึกษา เล่าเรียนจำเป็นต้องอ่านหนังสือเพื่อการศึกษาหาความรู้ต่าง ๆ
2. การอ่านเป็นเครื่องมือช่วยให้ประสบผลสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะ สามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปพัฒนาตนและพัฒนางาน
3. การอ่านเป็นเครื่องมือสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมของคนรุ่นหนึ่งไปสู่อีก รุ่นหนึ่ง
4. การอ่านเป็นวิธีการส่งเสริมให้คนมีความคิดและฉลาดรอบรู้ เพราะ ประสบการณ์ที่ได้จากการอ่านเมื่อเก็บสะสมเพิ่มพูนนานวันเข้าก็จะทำให้เกิดความคิด เกิดสติปัญญา เป็นคนฉลาดรอบรู้ได้
5. การอ่านเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินบันเทิงใจ เป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาความสุขให้แก่ตนเองที่ง่ายที่สุดและได้ประโยชน์คุ้มค่าที่สุด

6. การอ่านเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนที่สมบูรณ์ทั้งด้านจิตใจ และบุคลิกภาพ เพราะเมื่ออ่านมากย่อมรู้มาก สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

7. การอ่านเป็นเครื่องมือในการพัฒนาระบบการเมือง การปกครอง ศาสนา ประวัติศาสตร์และสังคม

8. การอ่านเป็นวิธีการหนึ่งในการพัฒนาระบบสื่อสารและการใช้เครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ

สมพิศ ไชยเสนา (2550 : 17) ได้สรุปความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านนอกจากจะเป็นทักษะสำคัญทางการแสวงหาความรู้แล้ว การอ่านยังมีความสำคัญในแง่อื่น ๆ อีกมาก เช่น เป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาอื่น ๆ เป็นเครื่องช่วยให้เกิดความสำเร็จในการประกอบอาชีพ ก่อให้เกิดความรู้ ความเพลิดเพลิน และมีประสบการณ์กว้างขวาง เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดมรดกวัฒนธรรม เป็นต้น นอกจากนี้แล้วยังมีผลต่อเนื่องไปถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิตของพลเมืองในชาติด้วย

อัมพา นกอิม (2550 : 26 - 27) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า

1. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้
2. เด็กที่อ่านเป็นย่อมได้รับการยอมรับ สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมั่นใจ
3. การอ่านได้ อ่านเป็น เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้เด็กสามารถค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมได้อย่างกว้างขวาง
4. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบอาชีพของผู้เรียนในอนาคต
5. การอ่านมีความจำเป็นต่อการเป็นพลเมืองดีในการรับรู้ข่าวสาร
6. การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการวิเคราะห์ ตัดสินใจในการเลือกตัวแทนในด้านการเมือง การปกครอง
7. การอ่านนับเป็นกิจกรรมสำคัญในการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ได้รับความเพลิดเพลินและพัฒนาด้านจิตใจอีกด้วย
8. การอ่านช่วยให้ผู้เรียนทราบและสามารถปรับตัวได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมและพัฒนาตนเองได้

ไภยร กองธรรม (2553 : 29) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ ซึ่งจะต้องรู้และใช้วิธีการอ่านที่ถูกต้อง ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจะทำให้ผู้อ่านมีพื้นฐานในการอ่านที่ดี เกิดความชำนาญและมีความรู้กว้างขวาง และนำมาซึ่งการพัฒนาในด้านความรู้ ความคิด และด้านอื่นๆ ให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ละมุน จันทรเป็น (2553 : 62) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการศึกษาหาความรู้ทุกระดับชั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามต้องการ

จากแนวคิดเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่าน สรุปได้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิต ผู้ที่สามารถอ่านแล้วเข้าใจ จับใจความเรื่องทีอ่านได้เป็นอย่างดีแล้ว จะประสบความสำเร็จในการประกอบกิจการทั้งปวง

3. จุดมุ่งหมายของการอ่าน

จุดมุ่งหมายของการอ่านย่อมแตกต่างกันไปในแต่ละคน ซึ่งการอ่านครั้งหนึ่ง ๆ นั้น อาจมีจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังนี้

สุนันทา มันเศรษฐวิทย์ (2545 : 5 – 6) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายเฉพาะของการอ่านไว้ดังนี้

1. ตอบสนองที่ผู้อ่านพอใจ
2. ช่วยให้เกิดกับความต้องการในชีวิตประจำวัน เพราะการอ่านจะช่วยชดเชยอารมณ์ที่ขาดหายไปและช่วยตอบสนองความต้องการในส่วนของอารมณ์ หรือความรู้สึกที่ต้องการติดตามเรื่องที่ได้รับฟังจากผู้อื่น
3. ส่งเสริมให้มีความคิดสร้างสรรค์ โดยอาศัยแนวทางจากเรื่องที่อ่าน ส่งเสริมให้มีความกระตือรือร้นในการอ่านเรื่องอื่น ๆ เพิ่มขึ้น
4. ส่งเสริมให้มีความกระตือรือร้นในการอ่านเรื่องอื่น ๆ เพิ่มขึ้น
5. รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของสมอง
6. ช่วยให้มีความรู้เพิ่มขึ้น สามารถใช้ประกอบการเรียนวิชาอื่น ๆ
7. รู้จักสถานที่ที่ไม่สามารถเดินทางไปเยือน แต่สามารถหาประสบการณ์ได้จาก การอ่าน
8. มีความคิดเป็นอิสระในการเลือกเรื่องที่จะอ่าน มีความเฉลียวฉลาดโดยอาศัยความรู้และแนวคิดจากการอ่าน ไปสนทนา ได้ตอบกับผู้อื่น ได้
9. เป็นการใช้เวลาพักผ่อน
10. ช่วยให้เกิดความในใจเรื่องใหม่
11. ส่งเสริมการฝึกทักษะการอ่านจากขั้นพื้นฐานไปสู่ขั้นที่สูงขึ้น
12. เป็นการฝึกให้มีระดับความคิดสูงขึ้น
13. เปิดเผยความลึกลับในเรื่องราวบางอย่างที่ผู้อ่านไม่เคยรู้มาก่อน
14. ช่วยให้คุณภาพจิตดีขึ้น

15. ช่วยให้เกิดความคิดแตกฉานมากขึ้น
16. ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีน้ำใจเป็นนักกีฬา
17. นำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาแก้ปัญหาสังคม เศรษฐกิจ การเมืองและเรื่องอื่น ๆ
18. ส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมกับผู้เขียน
19. ส่งเสริมให้ผู้อ่านสามารถเผชิญหน้ากับสถานการณ์ใหม่ด้วยความเชื่อมั่นมากขึ้น
20. พัฒนาคุณค่าทางสังคม โดยอาศัยความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์มากขึ้น
21. ช่วยให้ผู้อ่านมีหูตากว้างไกลยิ่งกว่า

อัมพา นกอิม (2550 : 28) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่าน ดังนี้

1. อ่านเพื่อต้องการให้ความรู้ของตนเองงอกงามขยายขอบเขตออกไปจากที่อยู่เดิม เพื่อให้เข้าใจผู้อื่นและเข้าใจตนเอง รู้ทันต่อความก้าวหน้าต่าง ๆ
2. อ่านเพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น
3. อ่านเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินหรือความบันเทิง เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ หรือสิ่งตีพิมพ์ที่มีเนื้อหาไม่เป็นวิชาการนัก
4. อ่านเพื่อจรรโลงใจ บางครั้งชีวิตของคนเราพบปัญหาและเกิดความท้อใจ หากได้อ่านหนังสือที่เกี่ยวกับบุคคลที่ฝ่าฝืนอุปสรรคชีวิตจนประสบความสำเร็จ ทำให้ผู้ที่หมดหวังในชีวิตมีกำลังใจดีขึ้น อ่านเพื่อสนองความต้องการอื่น ๆ เช่น หนังสือแนะแนวทางแก้ไขปัญหา เพื่อสร้างบุคลิกภาพการสร้างฐานะทางเศรษฐกิจ

มิลเลอร์ (Miller. 1979 : 15) ได้อธิบายถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 6 ข้อ ดังนี้

1. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างคร่าว ๆ
2. อ่านเพื่อจับใจความ
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียด
4. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้
5. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ตามข้อความที่อ่าน
6. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวคิดจากเรื่อง

โกษร กองธรรม (2553 : 31) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ว่า อ่านเพื่อพัฒนาสติปัญญาให้กว้างไกล โดยรับข่าวสารข้อมูลความเคลื่อนไหวต่าง ๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความบันเทิง ความคิด และเพื่อเสริมบุคลิกภาพ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความมุ่งหมายและความสนใจของผู้อ่านที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

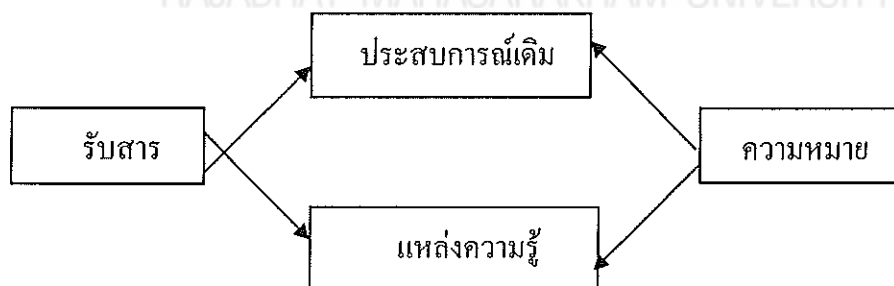
สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายที่สำคัญของการอ่านก็คือ อ่านเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกิดความคิด ความเพลิดเพลินและอ่านเพื่อติดตามข่าวสารเหตุการณ์ต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงในโลกยุคปัจจุบัน

4. ทฤษฎีการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน นักการศึกษา นักจิตวิทยา นักภาษาศาสตร์ ตลอดจนบุคคลที่สนใจ ต่างก็เสนอแนวคิดที่มีลักษณะแตกต่างกันไป ดังที่ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545 : 58 – 65) ได้สรุปทฤษฎีและรูปแบบการอ่านไว้ดังนี้

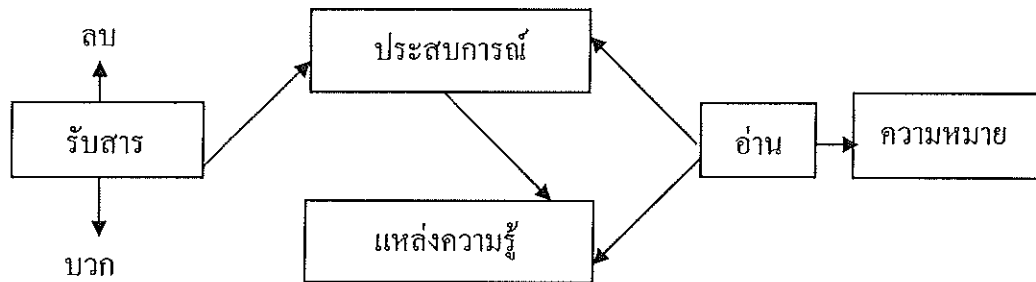
1. ทฤษฎีเน้นความสัมพันธ์ของข้อความ เป็นทฤษฎีที่เน้นใจความสำคัญของสารเป็นหลัก ในข้อความหนึ่ง ๆ จะมีใจความสำคัญ เมื่อผู้อ่านได้อ่านสารแล้วจะนำใจความสำคัญในแต่ละข้อความมารวมกันโดยให้ความต่อเนื่อง แล้วทำความเข้าใจวรรณกรรมเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง ทฤษฎีนี้ยังแยกออกไปตามแนวคิดของนักการศึกษา ได้แก่ ทฤษฎีของ ทราบาสโซ (Trabasso) ทฤษฎีของ เชส (Chase) กับ คลาก (Clark) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1.1 ทราบาสโซ (Trabasso) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กัน 2 ประการ คือ ผู้อ่านรับรู้สาร ต่อจากนั้นจะทำการเปรียบเทียบโดยอาศัยประสบการณ์เดิม ทฤษฎีนี้ได้เน้นว่าระดับการอ่านของผู้อ่านจะไม่คงที่ ในขณะที่อ่านข้อความผู้อ่านจะควบคุมเพียงโครงสร้างผิวเผิน จนกว่าสารที่รับรู้จะได้รับการเปรียบเทียบ เช่น เมื่อเด็กอ่านประโยค “ฉันเห็นลูกบอลสีแดง” เมื่ออ่านเสร็จแล้วหากยังไม่เคยมีประสบการณ์ก่อนว่าสีแดงเป็นอย่างไรก็จำเป็นต้องอาศัยผู้รู้แนะนำช่วยตัดสินใจ เมื่อเด็กได้พบสิ่งของที่มีสีแดงก็จะใช้ประสบการณ์ที่เคยมีมาก่อนพิจารณาและตัดสินใจ ดังนั้น ลำดับขั้นตอนของการอ่านตามพื้นฐานทฤษฎีนี้จึงแบ่งเป็น 3 ขั้น ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 แสดงลำดับขั้นตอนของการอ่านตามทฤษฎีของ ทราบาสโซ (Trabasso)

1.2 ทฤษฎีของ เซส (Chase) และ คลาก (Clark) เป็นทฤษฎีที่เน้นความสัมพันธ์ของใจความที่อ่านกับประสบการณ์เดิม โดยมีขั้นตอนของการอ่านดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 แสดงลำดับขั้นตอนของการอ่านตามทฤษฎีของ เซส (Chase) และ คลาก (Clark)

1.3 ทฤษฎีของ รูเมลฮาร์ท (Rumelhart) ได้กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นกระบวนการที่ทำงานคล้ายกับเครื่องคอมพิวเตอร์ มีความซับซ้อนแต่แต่ละขั้นตอนจะมีความสัมพันธ์กัน ถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งจะทำให้การอ่านไม่สมบูรณ์ ดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 ทฤษฎีของรูเมลฮาร์ท (Rumelhart)

ผู้อ่านจะเริ่มต้นด้วยการอ่านสารโดยพิจารณารูปร่างของคำที่รู้จัก เพื่อทำความเข้าใจความหมาย ต่อจากนั้นการเปรียบเทียบความหมายของคำกับความรู้อันมีอยู่เพื่อเป็นการพิสูจน์หาข้อเท็จจริง โดยผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของคำ ความหมายของการสะกดคำ และชนิดของคำ องค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยให้ผู้อ่านแปลความสารได้ หลักสำคัญของทฤษฎีมีอยู่ 4 ประการ

1. การอ่านที่จะได้รับรู้ว่าเป็นคำชนิดใด ต้องสังเกตหน้าที่ของคำที่อยู่ใกล้เคียงในประโยคเดียวกัน หรือข้อความใกล้เคียงกันว่าคำนั้นทำหน้าที่อย่างไร

2. การที่ผู้อ่านจะได้รับรู้ความหมายของคำขึ้นอยู่กับความเข้าใจความหมายของคำใกล้เคียง อาจเป็นคำที่มาก่อนหรือหลังก็ได้ จะเป็นแนวทางชี้แนะให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำใหม่ได้เร็วยิ่งขึ้น

3. การที่ผู้อ่านจะได้รับรู้หน้าที่ของคำนั้น ขึ้นอยู่กับความเข้าใจของผู้อ่านเกี่ยวกับหน้าที่ของคำอื่นที่มาก่อนหรือหลังคำใหม่ จะเป็นแนวทางที่ช่วยชี้แนะหน้าที่ของคำใหม่ให้ผู้อ่านเข้าใจ

4. การที่ผู้อ่านจะแปลความหมายของคำที่ขึ้นอยู่กับคำอื่น ซึ่งขึ้นอยู่กับคำบางคำ จะเห็นว่าทฤษฎีเหล่านี้เน้นความสัมพันธ์ของคำ ประโยค และข้อความ ผู้อ่านจะต้องรู้จักความหมายของคำ ชนิด หน้าที่ รูปร่าง และสะกดได้ จะช่วยให้ความเข้าใจความหมายของเรื่องราวทั้งหมด นักการศึกษาได้ชี้ให้เห็นการทำงานของกระบวนการอ่าน ซึ่งคล้ายกับระบบการทำงานของเครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นการชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างสารกับสมองของผู้อ่านนั่นเอง

ทฤษฎีของเฟรดเดอริเกน (Frederiken) ทฤษฎีนี้ได้นำโครงสร้างทางหลักภาษาเป็นแกนสำหรับสร้างความเข้าใจในการอ่าน กล่าวคือ ผู้อ่านจำเป็นต้องทำความเข้าใจความหมายของถ้อยคำมาเชื่อมโยงโดยอาศัยวิธีการทางหลักภาษา ซึ่งโครงสร้างของประโยคประกอบด้วย ประธาน กริยา กรรม และส่วนขยาย เช่น

ภาพที่ 4 โครงสร้างของประโยคตามทฤษฎีของเฟรดเดอริเกน (Frederiken)

ถ้าผู้อ่านเข้าใจโครงสร้างทางหลักภาษาก็จะเข้าใจความหมายของประโยคและทฤษฎีนี้ยังได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของเรื่องที่ผู้อ่านมักจะพบเป็นส่วนมากมีดังนี้

1. แนวคิดของเรื่องที่อ่าน แนวคิดรวมตลอดเนื้อเรื่อง
2. แนวคิดย่อย ๆ ของเนื้อเรื่องจะมีความสัมพันธ์กันและเมื่อเรานำมารวมกันแล้วก็สามารถสรุปรวมแนวคิดของเนื้อเรื่องทั้งหมดได้
3. ข้อเสนอแนะที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้ในท้ายบท หากเนื้อหาเรื่องมีหลายตอนเพื่อมิให้ผู้อ่านสับสนผู้เขียนจึงมักจะนิบทสรุปไว้ตอนท้ายของบทด้วย

นอกจากนั้น เฟรดเคอริเกน (Frederiken) ยังได้กล่าวต่อไปว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่คล้ายกันกับโปรแกรมของคอมพิวเตอร์คิดเลข เมื่อใส่สารเข้าไปในโปรแกรมแล้วจึงจำเป็นต้องได้รับการพิสูจน์จากผู้อ่านว่าถูกต้องหรือไม่ ทั้งนี้ประสบการณ์เดิมของผู้อ่านมาเปรียบเทียบหรือตัดสิน เมื่อได้รับการพิสูจน์แล้วจึงทำการเปลี่ยนแปลงแก้ไขด้วยการเก็บส่วนที่เป็นความรู้ไว้ในสมอง ส่วนที่ไม่จำเป็นก็จะทิ้งไป ความรู้ที่ได้เก็บไว้นั้นจะได้รับการนำมาใช้เมื่อถึงเวลาจำเป็น กระบวนการอ่านตามแนวคิดของเฟรดเคอริเกน (Frederiken)

สาร → ใส่สาร → พิสูจน์ → แก้ไข → เก็บไว้ → นำมาใช้ → ส่งออก

ภาพที่ 5 กระบวนการอ่านตามทฤษฎีของเฟรดเคอริเกน (Frederiken)

จากการศึกษาทฤษฎีการอ่านดังกล่าวมาสรุปได้ว่า กระบวนการอ่านที่มีประสิทธิภาพ ผู้อ่านจะรับสารแล้วทำการเปรียบเทียบกับประสบการณ์ของจริงและภาพ ถ้าไม่ตรงกับข้อมูลดังกล่าวหรือยังไม่มีความแน่ใจ ก็จะใช้วิธีการอ่านซ้ำข้อความนั้นเพื่อทำความเข้าใจ เก็บส่วนที่เป็นความรู้ไว้ในสมอง และนำกลับมาใช้เมื่อถึงเวลาจำเป็น

วิธีการเรียนรู้โดยใช้กลุ่มร่วมมือเทคนิค TGT

ทิสนา เขมมณี (2553 : 268 - 269) ได้กล่าวถึงหลักการแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเทคนิคการเรียนรู้แบบ ที.จี.ที (TGT) ไว้ว่า ตัวย่อ “TGT” มาจาก “Team Games Tournament” ซึ่งมีการดำเนินการดังนี้

1. จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง กลาง อ่อน) กลุ่มละ 4 คน และเรียนกลุ่มนี้ว่า กลุ่มบ้านของเรา (home group)
2. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเรา ได้รับเนื้อหาสาระ และศึกษาเนื้อหาสาระร่วมกัน
3. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเรา แยกย้ายกันเป็นตัวแทนกลุ่มไปแข่งขันกับกลุ่มอื่น โดยจัดกลุ่มแข่งขันตามความสามารถ คือคนเก่งในกลุ่มบ้านของเราแต่ละกลุ่มไปรวมกัน คนอ่อนก็ไปรวมกับคนอ่อนของกลุ่มอื่น กลุ่มใหญ่ที่รวมกันนี้เรียกว่ากลุ่มแข่งขัน โดยให้มีสมาชิกกลุ่มละ 4 คน
4. สมาชิกในกลุ่มแข่งขัน เริ่มแข่งขันกันดังนี้
  - 4.1 แข่งขันการตอบคำถาม 10 คำถาม
  - 4.2 สมาชิกคนแรกจับคำถามขึ้นมา 1 คำถาม และอ่านถามให้กลุ่มฟัง

4.3 ให้สมาชิกที่อยู่ซ้ายมือของผู้อ่านคำถาม คนแรกตอบคำถามก่อน ต่อไปจึงให้คนถัดไปตอบจนครบ

4.4 ผู้อ่านคำถาม เปิดคำตอบ แล้วอ่านเฉลยคำตอบที่ถูกให้กลุ่มฟัง

4.5 ให้คะแนนคำตอบ ดังนี้

ผู้ตอบถูกคนแรกได้ 2 คะแนน

ผู้ตอบถูกคนต่อไปได้ 1 คะแนน

ผู้ตอบผิดได้ 0 คะแนน

4.6 ต่อไปสมาชิกในกลุ่มที่สองจับคำถามที่ 2 และเริ่มเล่นตามขั้นตอนที่ 4.2 - 4.4 ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งคำถามหมด

4.7 ทุกคนรวมคะแนนของตนเอง

ผู้ได้คะแนนสูงสุดอันดับ 1 ได้โบนัส 10 คะแนน

ผู้ได้คะแนนสูงสุดอันดับ 2 ได้โบนัส 8 คะแนน

ผู้ได้คะแนนสูงสุดอันดับ 3 ได้โบนัส 5 คะแนน

ผู้ได้คะแนนสูงสุดอันดับ 1 ได้โบนัส 4 คะแนน

5. เมื่อแข่งขันเสร็จแล้ว สมาชิกกลุ่มกลับไปกลุ่มบ้านของเรา แล้วนำคะแนนที่แต่ละคนได้รวมเป็นคะแนนของกลุ่ม

ขั้นตอนของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542 : 34 – 35) ได้เสนอขั้นตอนการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือไว้ ดังนี้

1. ขั้นเตรียม กิจกรรมในขั้นเตรียมประกอบด้วย ครูแนะนำทักษะในการเรียนรู้ร่วมกันและจัดเป็นกลุ่มย่อยๆ ประมาณ 2-6 คน ครูควรแนะนำเกี่ยวกับระเบียบของกลุ่ม บทบาท และหน้าที่ของสมาชิกกลุ่ม แจกวัสดุประสงค์ของบทเรียนและทำกิจกรรมร่วมกัน และฝึกฝนทักษะพื้นฐานจำเป็นสำหรับการทำกิจกรรมกลุ่ม

2. ขั้นสอน ครูนำเข้าสู่บทเรียน แนะนำเนื้อหา แนะนำแหล่งข้อมูลและมอบหมายงานให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม

3. ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม ผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่มย่อย โดยที่แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายเป็นขั้นที่สมาชิกในกลุ่มได้ร่วมกันรับผิดชอบต่อผลงานของกลุ่มในขั้นนี้ ครูอาจให้นักเรียนใช้เทคนิคต่างๆ เช่น แบบ จิ๊กซอร์ (JIGSAW), ที.จี.ที (TGT), แอล.ที (LT) เป็นต้น ในการทำกิจกรรมแต่ละครั้งเทคนิคที่ใช้แต่ละครั้งต้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการเรียนแต่ละเรื่อง ในการเรียนครั้งหนึ่งๆ อาจต้องใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือหลายๆ เทคนิคประกอบกัน เพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการเรียน

4. ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ ในขั้นนี้เป็นการตรวจสอบว่าผู้เรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ครบถ้วนหรือยัง

5. ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม ครูและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ถ้ามีสิ่งที่ยังไม่เข้าใจครูควรอธิบายเพิ่มเติมและผู้เรียนช่วยกันประเมินผลการทำงานกลุ่มและพิจารณาว่าอะไรคือจุดเด่นของงานและอะไรคือสิ่งที่ควรปรับปรุง

หลักการจัดกลุ่มนักเรียน ผู้สอนจะต้องศึกษาคะแนนสอบวิชาใดวิชาหนึ่งของนักเรียนแล้วเรียงอันดับที่จากคนที่มีความคะแนนสูงสุดไปหาคนที่มีความคะแนนต่ำสุด แล้วจัดให้แต่ละกลุ่มมีคนเก่ง ปานกลาง และอ่อนคละกันทุกกลุ่ม ในแต่ละกลุ่มควรทั้งเพศชายและหญิงคละกันด้วย และกลุ่มที่มีขนาดพอเหมาะคือกลุ่มที่มีสมาชิก 4 คน ดังตัวอย่างในห้องเรียนที่มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 25 คน ให้เรียงลำดับคะแนนจากคนที่ได้คะแนนสูงสุดไปหาต่ำสุดตามลำดับแล้วจัดกลุ่ม ดังตาราง 2

ตารางที่ 2 การจัดกลุ่มเรียงอันดับคะแนนสูงสุดไปหาต่ำสุด

ระดับความสามารถ	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 3	กลุ่ม 4	กลุ่ม 5	กลุ่ม 6
เก่ง	1	2	3	4	5	6
ปานกลาง	12	11	10	9	8	7
ปานกลาง	13	14	15	16	17	18
อ่อน	24	23	22	21	20	19
อ่อน	25					

การแบ่งกลุ่มแบบนี้จะเห็นได้ว่าทุกกลุ่มจะมีนักเรียนคละเก่ง ปานกลาง อ่อน เหมือนกัน การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือนี้จะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข โดยนักเรียนทุกคนในกลุ่มมีความสบายใจในการพูดคุยซักถามกัน การให้ความรักแก่กัน คนเก่งจะเกิดความภาคภูมิใจในการให้ความรู้แก่คนปานกลาง และคนอ่อน คนปานกลางจะเรียนรู้วิธีเรียนจากคนเก่ง และทั้งคนเก่งและปานกลางจะช่วยคนอ่อน การเรียนรู้แบบนี้จะช่วยให้นักเรียนปานกลางและอ่อนคะแนนสูงขึ้น มีความสุขในการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมแบบร่วมมือสำหรับผู้สอน การสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่มร่วมมือเหมาะสำหรับใช้ฝึกฝนทักษะการเรียนรู้ต่างๆ ดังนั้นผู้สอนควรตั้งกติกาในการสอน เช่น ให้แต่ละกลุ่มศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยให้ทุกคนในกลุ่มเข้าใจเรื่องให้มากที่สุดเท่าๆ กัน เพราะหลังจากศึกษาเรื่องที่ผู้สอนกำหนดให้แล้ว ผู้สอนอาจทำกิจกรรมต่อเนื่องได้อีกหลายวิธี

เช่น อาจให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มได้คะแนนดี หรือผู้สอนอาจให้ทุกคนในกลุ่มทดสอบ แล้วนำคะแนนที่ได้มารวมกัน แล้วหารด้วยจำนวนสมาชิกในกลุ่ม ผลลัพธ์คือคะแนนของแต่ละคน ถ้าฝึกฝนคนอ่อนได้ดีก็จะทำให้ทุกคนได้คะแนนดีไปด้วย หรืออาจจับสลากให้ตัวแทนออกมาแข่งขันเกมก็ได้ ถ้าได้คนเก่งคนปานกลางก็ไม่น่าจะมีปัญหา แต่ถ้าได้คนอ่อนก็อาจจะทำให้แพ้ได้ถ้าฝึกฝนกันมาไม่ดี เป็นต้น และในการเก็บคะแนนหรือทดสอบเพื่อเก็บคะแนนจริง ไม่ควรเก็บคะแนนจากกลุ่มเพราะกระบวนการกลุ่มแบบนี้จัดไว้สำหรับฝึกฝนความรู้ เมื่อฝึกฝนจนมั่นใจว่าเด็กทุกคนมีความรู้ดีแล้วจึงทดสอบเป็นรายบุคคลเพื่อเก็บคะแนนเป็นรายบุคคลก็ได้

รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ที่ใช้กันในปัจจุบันมีหลายรูปแบบ ตัวอย่าง เช่น

1. เทคนิคการเรียนรู้แบบการแข่งขันเป็นทีม (Team Games Tournaments : TGT)

สมศักดิ์ ภู่วิภาดาพรรณ (2537 : 10 – 24) ได้อธิบายกระบวนการเรียนรู้โดยกระบวนการกลุ่มไว้หลายเทคนิค ดังนี้ เทคนิคการเรียนรู้แบบ ที.จี.ที เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนในจุดประสงค์ที่ต้องการให้กลุ่มผู้เรียนได้ศึกษาประเด็นหรือปัญหาที่มีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว หรือมีคำตอบที่ถูกต้องชัดเจน เช่น การคำนวณ คณิตศาสตร์ การใช้ภาษา ภูมิศาสตร์ และทักษะการใช้แผนที่ และความคิดรวบยอดทางวิทยาศาสตร์ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบ TGT

ขั้นที่ 1 บทเรียนที่ 1 (First lesson) ผู้สอนต้องมีแผนการสอนสำหรับบทเรียนที่ 1 ใ้เวลาก็คาบก็ได้ตามต้องการ

ขั้นที่ 2 บอกให้นักเรียนทราบถึงการจัดการทีมและการทำแบบฝึกหัด (Introducing team assignments and team practice)

1. แบบฝึกหัดและคำถามให้ผู้เรียน 2 คนต่อ 1 ชุด

2. บันทึคะแนนรวมของทีม พร้อมชื่อสมาชิกในทีม (เว้นว่างชื่อทีม) จากนั้นผู้สอนควรปฏิบัติดังนี้

2.1 แนะนำทีม อธิบายถึงการทำงานเป็นทีมและร่วมทีม โดยผู้สอนพูด

ดังนี้

จากนี้ไปหลายสัปดาห์เราจะเรียนโดยวิธีใหม่ซึ่งเรียกว่า ที.จี.ที ซึ่งผู้เรียนจะเรียนและทำงานเป็นทีม การร่วมทีมและช่วยเหลือเพื่อสมาชิกทีมเดียวกันเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อทดสอบว่าแต่ละคนเรียนได้ดีเพียงใดจะมีการแข่งขันทุกๆ สัปดาห์ สัปดาห์ละครั้ง หรือสัปดาห์ละ 2 ครั้ง คะแนนที่ได้จากการแข่งขันนำมาคิดเป็นคะแนนของทีม ในแต่ละสัปดาห์ผู้เรียนจะมีโอกาสเรียนกับทีมและช่วยเหลือให้ความรู้ซึ่งกันและกัน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนการแข่งขัน วันนี้ครูมีรายชื่อสมาชิกที่จะร่วมกันพร้อมแล้ว ทุกทีมจะมีสมาชิกที่มีความเท่าเทียมกัน ทั้งด้านความสามารถและความแตกต่างระหว่างเพศ ตอนนี้จะมีเวลาให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดและศึกษา

ร่วมกันในทีม ทั้งนี้เพื่อจะได้เตรียมทีมเพื่อเข้าแข่งขันในวันต่อไป

2.2 บอกให้นักเรียนทราบว่าใครสังกัดทีมใด ต่อไปครูจะอ่านรายชื่อผู้เรียนที่จะร่วมทีมกัน ผู้เรียนที่อยู่ทีมเดียวกันให้นั่งใกล้กัน แล้วเลือกชื่อทีมที่ต้องการ ควรเลือกชื่อทีมที่ดี เพราะทีมจะต้องใช้ชื่อนี้ต่อไปอีกนานเป็นเวลาหลายสัปดาห์ ขณะที่ผู้เรียนเรียกชื่อทีมผู้สอนแจกกระดาษแบบฝึกหัดและกระดาษคำตอบให้ผู้เรียน 1 ชุด ต่อผู้เรียน 2 คน ทั้งนี้เพื่อนให้เห็นความสำคัญในการเรียนร่วมกันผู้เรียนไม่ต้องตอบในกระดาษคำตอบ และไม่ต้องส่งให้ผู้สอนตรวจกระดาษคำตอบ และกระดาษคำถามมีไว้เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทำ หรือผลัดกันถามตอบเท่านั้น เมื่อผู้สอนได้ชื่อแต่ละทีมแล้ว จดชื่อทีมลงในบันทึกคะแนนรวมของทีม

2.3 แนะนำให้ผู้เรียนรู้จักทำแบบฝึกหัดในทีม เมื่อทีมตกลงกันได้ในเรื่องชื่อทีมแล้ว ผู้สอนพูดแนะนำต่อไปว่า จุดประสงค์ของการรวมทีมก็เพื่อให้สมาชิกช่วยกันเตรียมตัวเข้าแข่งขันประจำสัปดาห์ ในการแข่งขันสมาชิกทุกคนจะช่วยเพิ่มคะแนนให้ทีมได้ถ้าตนเองทำคะแนนได้ดี แต่ละทีมจะมีโอกาสฝึกฝนร่วมกันก่อนการแข่งขัน ความสำคัญของทีมอยู่ที่การช่วยเหลือซึ่งกันและกันให้มากที่สุดเพื่อชัยชนะของทีม การฝึกฝนจะทำแบบฝึกหัด จะทำแบบใดก็ได้ แต่วิธีหนึ่งทำได้ก็คือ ให้ผู้เรียนดูแบบฝึกหัดที่ครูแจกไป แบบฝึกหัดจะมีคำสั่งและคำถามเรียงตามข้อ ในการแข่งขันคำถามจะคล้ายคลึงกับคำถามในแบบฝึกหัด ผู้เรียนอาจแบ่งกลุ่มเป็น 2 หรือ 3 คน แล้วช่วยกันอธิบายวิธีทำเพื่อหาคำตอบแก่เพื่อสมาชิกที่ยังไม่เข้าใจ จากนั้นผู้สอนปล่อยให้ผู้เรียนทำงานด้วยตนเองจนหมดเวลา

ขั้นที่ 3 ทีมทำแบบฝึกหัดต่อ ผู้สอนต้องมีสิ่งต่อไปนี้

1. บันทึกคะแนนรวมของทีม
2. แบบฝึกหัดและคำตอบ

เมื่อผู้เรียนเข้ามาในชั้น ให้ผู้เรียนที่อยู่ทีมเดียวกันมานั่งด้วยกัน ผู้สอนอาจทบทวนเนื้อหา 10-15 นาทีก่อน จากนั้นแจกแบบฝึกหัดและคำตอบ พยายามเตือนอย่าให้ผู้เรียนเขียนข้อความลงในแบบฝึก บอกให้ผู้เรียนทราบว่าแบบฝึกหัดมีไว้เพื่อฝึกฝน ผู้เรียนไม่ต้องส่งให้ผู้สอนตรวจ ปัญหาหนึ่งที่มักพบเสมอก็คือ เมื่อผู้เรียนทำแบบฝึกหัดไปได้ 5-10 นาที ก็บอกว่าเสร็จแล้ว ผู้สอนต้องเตือนให้ผู้เรียนทราบว่ามีการแข่งขันตอบปัญหา ถ้าคนใดรู้แล้วให้ช่วยเพื่อนที่ยังไม่รู้ เพราะจะชนะได้ทุกคนในทีมต้องทำคะแนนดีหมด

ขั้นที่ 4 แนะนำเกี่ยวกับการแข่งขัน ผู้สอนต้องมีสิ่งต่อไปนี้

1. กระดาษคำถาม
2. กระดาษคำตอบ
3. กระดาษบันทึกคะแนนแต่ละคน
4. บัตรที่เรียงหมายเลขไว้เรียบร้อยแล้ว จำนวน 1 สำรับ ต่อผู้เรียน 3 คน

5. กระจายบันทึกคะแนนแข่งขันพร้อมรายชื่อผู้เรียนที่เรียงลำดับความสามารถ ในการแข่งขันที่ผ่านมาจากลำดับสูงสุดไปหาลำดับต่ำสุด

ในกระดานบันทึกคะแนนการแข่งขันมีหัวข้อ “การจัดผู้เรียนเข้าประจำโต๊ะ” ใต้อยู่ เลข “1” ที่นักเรียน 3 อันดับแรกในรายชื่อ ใต้อยู่ เลข “2” ที่นักเรียน 3 อันดับรองลงมา ทำเช่นนี้ไปเรื่อยๆ ไปจนจบ ถ้ายังมีชื่อผู้เรียนเหลืออยู่อีก 1 คน ให้ใส่ชื่อผู้เรียนคนนั้นเพิ่มไปที่กลุ่มสุดท้าย แต่พยายามหลีกเลี่ยงการใส่ชื่อผู้เรียน 2 คน ที่อยู่ทีมเดียวกันประจำโต๊ะเดียวกัน ก่อนที่ผู้สอนจะใช้เกม TGT ผู้สอนควรเล่นดูก่อนกับเพื่อนเพื่อให้คุ้นเคยกฎ ผู้สอนควรเข้าใจกฎการเล่นอย่างดีก่อนนำไป ให้ผู้เรียนใช้ ในขั้นนี้ควรปฏิบัติ ดังนี้

1. การแนะนำการแข่งขันให้นักเรียนทราบ ผู้สอนอาจพูดว่า วันก่อนเราได้ฝึกฝนเป็นทีมมาแล้วในเนื้อหาที่เรียน วันนี้ทุกคนต้องแสดงให้เห็นว่าเราเรียนรู้ได้มากแค่ไหน แต่ละคนจะคนจะต้องแข่งขันกับผู้เรียนทีมอื่นที่มีความสามารถเท่าๆ กับผู้เรียน คะแนนที่ผู้เรียนได้จะไปรวมเป็นคะแนนของทีม แล้วผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่าใครจะแข่งที่โต๊ะไหน แต่ละสัปดาห์ผู้เรียนจะพบคู่แข่งที่ไม่ซ้ำหน้า แต่อย่างไรก็ตามผู้เรียนก็ยังสังกัดทีมเดิมอยู่ แต่ละคนจะมีโอกาสชนะเพราะทุกคนจะพบคู่แข่งที่มีความสามารถเท่าเทียมกัน หลังจากการแข่งขันผู้สอนจะแจกหมายข่าวประกาศผลทีมที่ชนะและคนที่ทำคะแนนสูงสุดให้ทีม จึงทำให้ดีที่สุดในทีมจะเอาใจช่วย

2. จัดผู้เรียนเข้าประจำโต๊ะ ถ้าผู้สอนไม่ต้องการให้ผู้เรียนรู้ว่าเขามีความสามารถอยู่ในระดับใด ก็ไม่ต้องบอกว่าการเรียงลำดับโต๊ะขึ้นอยู่กับความสามารถ แต่ละโต๊ะแจกบัตรหมายเลขคำถาม 1 ชุด กระจายคำถาม คำเฉลย และกระดานบันทึกคะแนนของเกม

3. แนะนำเกี่ยวกับเกม ผู้สอนอธิบายจุดประสงค์และกติกาการเล่น

3.1 คนแรกเป็นคนหยิบบัตรหมายเลขคำถามขึ้นมาดูหมายเลขแล้วดูหมายเลขเดียวกันในกระดานคำตอบ แล้วอ่านคำถามให้ทุกคนได้ยินกันทั่วทั้งโต๊ะเสร็จแล้วตอบคำถาม

3.2 คนถัดมาอาจเป็นผู้ทำทายที่หนึ่ง ถ้าคิดว่าคนแรกตอบผิดและต้องการให้คำตอบที่คิดว่าถูกต้อง (หรืออาจไม่ทำทายแล้วผ่านไปให้คนที่ 3 เลขก็ได้)

3.3 คนที่ 3 เป็นผู้ทำทายที่ 2 ถ้าเห็นว่าคนที่ 1 ตอบผิด และคนที่ 2 ผ่าน คนที่ 3 อาจทายทายคนที่ 1 แทน แล้วให้คำตอบที่ถูกต้อง ใครก็ตามที่ตอบถูกจะมีสิทธิ์เก็บหมายเลขคำถามใบนั้นไว้ ถ้าคนที่ 1 ซึ่งเป็นคนอ่านคำถามตอบผิด ไม่มีอะไรเกิดขึ้นแต่ถ้าผู้ทำทายคนใดตอบผิดจะต้องคืนบัตรหมายเลขคำถาม 1 ใบ เข้าไว้ในกอง เมื่อเริ่มเล่นเกมให้ผู้แข่งขันจับบัตรหมายเลขคำถามเพื่อดูว่าใครจะได้เล่นเป็นคนแรก ใครได้บัตรที่มีหมายเลขสูงสุดจะได้เล่นเป็นคนแรก จากนั้นคนที่เริ่มเล่นเป็นคนแรกสลับบัตรแล้วหยิบบัตรใบต้นขึ้นมา อ่านคำถามข้อที่มีตัวเลขตรงกับเลขในบัตรหมายเลข เช่น ถ้าหยิบได้บัตรหมายเลข 5 ก็อ่านคำถามที่ 5 คนเล่นแรกมีสิทธิเดาได้ และถ้าตอบผิดก็ไม่ถูกหักคะแนน หลังจากผู้เล่นคนที่ 1 ให้คำตอบแล้วผู้เล่นคนที่อยู่ซ้ายมือถัดไปมี

สิทธิ์ทำท่ายถ้าคิดว่าคนที่ 1 ตอบผิด แต่ถ้าผ่านไม่ถ้าทำท่ายคนที่ 3 จะมีสิทธิ์ทำท่ายได้ แต่คนทำท่ายต้องระวัง เพราะถ้าตอบผิดจะต้องเสียบัตร 1 ใบ เมื่อคนที่ 1 ตอบแล้ว คนที่ 2 ที่ 3 ทำท่ายหรือผ่านแล้ว คนที่ 3 จะดูคำตอบ 1 ใบ โดยลงในกองถ้าไม่มีผู้ใดตอบถูกเลยจะต้องคืนบัตรใบนั้นลงไปกองเช่นเดียวกันรอบถัดไปให้เวียนซ้าย ดังนั้นคนที่เป็นที่ 2 ในรอบแรกจะกลายเป็นคนที่ 1 อ่านคำถาม ตอบคำถามคนเล่นเป็นคนที่ 3 ในรอบก่อนจะกลายเป็นคนที่ 2 มีสิทธิ์ทำท่ายคนเล่นที่ 1 หรือผ่านให้คนเล่นที่ 3 (ซึ่งเป็นคนเล่นที่ 1 ในรอบก่อน) เล่นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ จนหมดเวลาหรือบัตรหมดกอง เมื่อเลิกเล่นแล้วให้ผู้เล่นแต่ละคนนับบัตรที่ตนครอบครองว่ามีกี่บัตรแล้วใส่จำนวนลงในกระดาษบันทึกคะแนน ถ้าเวลายังเหลืออยู่อาจสลับบัตรแล้วเล่นเกมใหม่อีกก็ได้ เป็นคนที่ 2 หรือ 3 เป็นต้น

4. เล่นเกม ผู้เรียนทุกคนเริ่มเล่นเกมพร้อมกันด้วยชุดคำถามที่เหมือนกันผู้สอนเดินไปตามโต๊ะต่างๆ เพื่อตอบปัญหาข้อสงสัย และให้แน่ใจว่าผู้เรียนเข้าใจกติกา เมื่อเหลืออีก 10 นาทีจะหมดเวลา ผู้สอนบอกหมดเวลา ให้ผู้เรียนนับจำนวนบัตรที่แต่ละคนมี แล้วกรอกจำนวนลงในกระดาษบันทึกคะแนนของแต่ละเกม

วัฒนา ระวังบุทช์ (2542 : 36–37) ได้สรุปการจัดกิจกรรมการสอนแบบ ที.จี.ที ดังนี้

1. ครูเสนอบทเรียนหรือข้อความรู้ใหม่แก่นักเรียน โดยอาจนำเสนอด้วยสื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจหรือให้การอภิปรายทั้งห้องเรียน โดยครูเป็นผู้ดำเนินการ

2. แบ่งกลุ่มนักเรียน โดยจัดให้ความสามารถและเพศ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิก 4-5 คน เรียกกลุ่มนี้ว่า บ้านของเรา (Study group) กลุ่มเหล่านี้จะศึกษาทบทวนเนื้อหาข้อความรู้ที่ครูนำเสนอ สมาชิกที่มีความสามารถสูงกว่าจะช่วยเหลือสมาชิกที่มีความสามารถด้อยกว่าเพื่อเตรียมกลุ่มสำหรับการแข่งขัน

3. การจัดการแข่งขันโดยใช้โต๊ะแข่งขัน (Tournament teams) ที่มีตัวแทนของแต่ละกลุ่ม (ตามข้อ 2) ที่มีความสามารถใกล้เคียงกันมาร่วมแข่งขันตามรูปแบบกติกาที่กำหนดข้อคำถามที่ใช้ในการแข่งขัน จะเป็นคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว และมีการฝึกฝนเตรียมความพร้อมในกลุ่มมาแล้ว ควรให้ทุกโต๊ะแข่งขันเริ่มแข่งขันพร้อมกัน

4. ให้คะแนนการแข่งขัน โดยให้ลำดับคะแนนผลการแข่งขันในแต่ละโต๊ะ แล้วผู้เล่นจะกลับเข้ากลุ่มเดิมของตน

5. นำคะแนนการแข่งขันของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนของทีม ทีมที่ได้คะแนนรวมหรือค่าเฉลี่ยสูงสุดจะได้รับรางวัล

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2549 : 54) ได้กล่าวถึงเทคนิค TGT ว่าเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนในจุดประสงค์ที่ต้องการให้กลุ่มผู้เรียน ได้ศึกษาประเด็นหรือปัญหา

ที่มีคำตอบถูกต้องเพียงคำตอบเดียว หรือมีคำตอบที่ถูกต้องชัดเจน เช่น การคำนวณทางคณิตศาสตร์ การใช้ภาษา ภูมิศาสตร์ และทักษะการใช้แผนที่ และความถี่ของทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์

วัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค TGT

1. เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง
2. เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกทักษะกระบวนการทางสังคม เช่น ทักษะ

กระบวนการกลุ่ม การเป็นผู้นำ และฝึกความรับผิดชอบ

องค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค TGT มีดังนี้

1. การเสนอเนื้อหา เป็นการนำเสนอเนื้อหาหรือบทเรียนใหม่ รูปแบบการนำเสนออาจจะเป็นการบรรยาย อภิปราย กรณีศึกษาหรืออาจจะมีสื่อการเรียนอื่นๆ ประกอบด้วยก็ได้ ผู้สอนจะต้องเน้นให้ผู้เรียนทราบว่าผู้เรียนต้องให้ความสนใจมากในเนื้อหาสาระ เพราะจะช่วยให้ทีมประสบความสำเร็จในการแข่งขัน

2. การจัดทีม เป็นการจัดทีมผู้เรียนโดยให้ละกันทั้งเพศและความสามารถทีมมีหน้าที่ในการเตรียมตัวสมาชิกให้พร้อมเพื่อการเล่นเกม หลังจากจบชั่วโมงการเรียนรู้แต่ละทีมจะนัดสมาชิกศึกษาเนื้อหาโดยมีแบบฝึกช่วย โดยทั่วไปผู้เรียนจะผลัดกันถามคำถามในแบบฝึกหัดจนกว่าจะเข้าใจในเนื้อหาทั้งหมด เทคนิค TGT จุดเน้นในทีมคือ ทำให้ดีที่สุดเพื่อทีม จะช่วยเหลือให้กำลังใจเพื่อร่วมทีมให้มากที่สุด

3. เกม เป็นเกมตอบคำถามง่ายๆ เกี่ยวกับเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้ในการเล่นเกม ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนจากทีมจะมาเป็นผู้แข่งขัน

4. การแข่งขัน การแข่งขันอาจจัดขึ้นปลายสัปดาห์หรือทำทบทวนเรียนก็ได้ซึ่งจะเป็นคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว และผ่านการเตรียมความพร้อมจากกลุ่มมาแล้ว การจัดโต๊ะแข่งขันจะมีหลายโต๊ะ แต่ละโต๊ะจะมีตัวแทนของทีมแต่ละทีมร่วมแข่งขันทุกโต๊ะการแข่งขันควรเริ่มดำเนินการพร้อมกัน แข่งขันเสร็จแล้วจัดลำดับผลการแข่งขันแต่ละโต๊ะนำไปเทียบค่าหาคะแนนโบนัส

5. การยอมรับความสำเร็จของทีม มีการนำคะแนนโบนัสของสมาชิกแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนของทีมและหาค่าเฉลี่ย ทีมที่มีคะแนนสูงสุดจะได้รับให้เป็นทีมชนะเลิศกับรองลงมา ควรมีการประกาศผลและเผยแพร่สู่สาธารณะ รวมทั้งการมอบรางวัลยกย่องชมเชย

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลุ่มร่วมมือเทคนิค TGT มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียมเนื้อหา ประกอบด้วยการจัดเตรียมเนื้อหาสาระ ผู้สอนจัดเตรียมเนื้อหาหรือเรื่องที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ การจัดเตรียมเกม ผู้สอนจะต้องจัดเตรียมคำถามง่ายๆ ซึ่งเป็นคำถามจากเนื้อหาสาระที่เรียนรู้ วิธีการให้คะแนนโบนัสในการเล่นเกม รวมทั้งสื่ออุปกรณ์การเรียนรู้ เช่น ใบงาน ใบความรู้ ชุดคำถาม กระดาษคำตอบ กระดาษบันทึกคะแนน

2. ชั้นจัดทีม ผู้สอนจัดทีมผู้เรียนโดยให้ละกันทั้งเพศและความสามารถ ประมาณ 4-5 คน อาจประกอบด้วย ชาย 2 คน หญิง 2 คน เป็นคนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และคนอ่อน 1 คน เพื่อเรียนรู้โดยปฏิบัติกิจกรรมตามคำสั่งหรือใบงานที่กำหนดไว้

3. ชั้นการเรียนรู้ ประกอบด้วย

3.1 ผู้สอนแนะนำวิธีการเรียนรู้

3.2 ทีมวางแผนการเรียนรู้และการแข่งขัน

3.3 สมาชิกในแต่ละทีมร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมตามคำสั่งหรือใบงาน

3.4 กลุ่มหรือทีมเตรียมความพร้อมให้กับสมาชิกในกลุ่มทุกคน เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในบทเรียนและพร้อมที่จะเข้าสู่สนามแข่งขัน

3.5 แต่ละทีมทำการประเมินความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของสมาชิกในกลุ่ม โดยอาจตั้งคำถามขึ้นมาเองโดยให้สมาชิกของทีมทดลองตอบคำถาม

3.6 สมาชิกของทีมช่วยกันอธิบายเพิ่มเติมในประเด็นที่บางคนยังไม่เข้าใจ

4. ขั้นตอนการแข่งขัน ผู้สอนจัดการแข่งขันประกอบด้วย

4.1 ผู้สอนแนะนำการแข่งขันให้ผู้เรียนทราบ

4.2 จัดสมาชิกตัวแทนของแต่ละทีมเข้าประจำโต๊ะ

4.3 ผู้สอนอธิบายจุดประสงค์และกติกาของการเล่นเกม

4.4 เริ่มเล่นเกมพร้อมกันด้วยชุดคำถามที่เหมือนกัน

4.5 เมื่อจบการแข่งขันให้แต่ละโต๊ะตรวจคะแนน จัดลำดับผลการแข่งขัน และให้หาค่าคะแนนโบนัส

4.6 กลับทีมพร้อมคะแนน โบนัส

4.7 นำคะแนน โบนัสของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนรวมของทีม อาจจะหาค่าเฉลี่ยหรือไม่ก็ได้ ทีมที่ได้คะแนนรวมสูงสุดจะได้รับการยอมรับการเลื่อนย้ายนักเรียนเข้าสู่โต๊ะแข่งขันการจัดกลุ่มในการแข่งขันครั้งแรก ครูนำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาคเรียนที่ผ่านมาของนักเรียนมาจัดเรียงลำดับจากสูงไปต่ำ นักเรียนที่มีลำดับที่ 1,2,3 และ 4 จะถูกจัดให้อยู่ในโต๊ะที่ 1 นักเรียนที่มีลำดับคะแนน 5-8 ให้อยู่ในโต๊ะที่ 2 เป็นเช่นนี้เรื่อยไปจนถึงลำดับสุดท้าย

จากหลักการแนวคิดและทฤษฎีดังกล่าว สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT เป็นการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยเน้นกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ผู้เรียนที่มีความรู้ความสามารถที่แตกต่างกันได้เรียนรู้ร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ใช้เกมการแข่งขันในการเรียนรู้เพื่อสร้างความสนใจ มีการเสริมแรงให้กับผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียนรู้และเป็นความรู้ที่ยั่งยืน

สำหรับการวิจัยเรื่องนี้มีขั้นตอนการสอนอ่านโดยใช้กลุ่มร่วมมือเทคนิค TGT ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นตอนการแบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 4-6 คน เพื่อเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ โดยลดความสามารถ (เก่ง ปานกลาง และอ่อน)

ขั้นที่ 2 ขั้นตอนที่นักเรียนที่เป็นสมาชิกในกลุ่มเดียวกัน หรือเรียกว่า กลุ่มบ้านของเรา ได้รับเนื้อหาสาระ ศึกษาเนื้อหาพร้อมกันจากใบความรู้ ซึ่งเป็นกิจกรรมการฝึกอ่านออกเสียง การตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน เป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นักเรียนเก่งสอนนักเรียนปานกลาง และนักเรียนปานกลางสอนนักเรียนอ่อน จนสมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความรู้เท่าเทียมกัน

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนที่สมาชิกในกลุ่มบ้านของเราแยกย้ายกันเป็นตัวแทนกลุ่มไปแข่งขันกับกลุ่มอื่น โดยจัดกลุ่มแข่งขันตามความสามารถ คือ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน กลุ่มใหญ่ที่รวมกันนี้เรียกว่า กลุ่มแข่งขัน

ขั้นที่ 4 ขั้นตอนการแข่งขันเกม โดยสมาชิกทุกคนในกลุ่มแข่งขันร่วมแข่งขันเกม คนแรกตอบคำถามถูก ได้ 2 คะแนน คนต่อไปตอบคำถามถูก ได้ 1 คะแนน ตอบคำถามผิดได้ 0 คะแนน

ขั้นที่ 5 ขั้นตอนการประกาศผลการแข่งขันเกม โดยสมาชิกทุกคนในกลุ่มบ้านของเรา กลับเข้ากลุ่มเดิมแล้วนำคะแนนที่ได้จากการแข่งขันเกมมารวมกัน ครูเป็นผู้ประกาศผลการแข่งขัน และให้รางวัล

แผนการจัดการเรียนรู้

การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอน เป็นภารกิจสำคัญของครูผู้สอน ทำให้ครูผู้สอนทราบล่วงหน้าว่าจะสอนอะไร เพื่อจุดประสงค์ใด สอนอย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด เป็นการเตรียมตัวให้พร้อมก่อนสอน ทำให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจในการสอน สอนได้อย่างครอบคลุมเนื้อหา และสอนอย่างมีแนวทางและมีเป้าหมาย ดังนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย ความสำคัญ ลักษณะ ขั้นตอนการจัดทำ และหลักการวางแผนการสอน ตลอดจนลักษณะแผนการสอนที่ดี เพื่อส่งผลให้การเรียนการสอนดำเนินไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

ปานดาว วาด โลกสูง (2548 : 13) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ว่าเป็นเครื่องมือแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนตามที่กำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้

เชาวลิต ชาวหนองแสน (2549 : 29) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แนวทางที่วางไว้ใน การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

เพื่อบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้จะต้องสอดคล้องกับประมวล การสอนที่วางไว้เป็นภาพรวมในระดับวิชา

วิลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2549 : 297) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับ เนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

สมพิศ ไชยเสนา (2550 : 40) ได้สรุปไว้ว่า แผนการเรียนรู้ หมายถึง การนำวิชาที่จะ ปฏิบัติการสอนตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้สื่อ อุปกรณ์การสอนและมีวัดผลประเมินผลเรียน

ทองคุณ สุขบัว (2551 : 21) ได้สรุปไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การเตรียม เพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนล่วงหน้า ให้มีความสอดคล้องตรงกับเรื่องที่จะสอน ตรงตาม วัดดูประสงค์ของหลักสูตรและเหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

โกษร กองธรรม (2553 : 48) แผนการจัดการเรียนรู้ คือ การเตรียมการ วางแผน เพื่อ จัดกิจกรรมการเรียนรู้ หรือ โครงสร้างที่จัดทำไว้ล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อการปฏิบัติการ สอนในวิชาใดวิชาหนึ่ง โดยให้สอดคล้องกับเรื่องที่จะสอนตรงตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร และ เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ประสบการณ์ทั้งปวงทั้งหมดที่ผู้สอนนำมา วางแผนเพื่อจัดกิจกรรมให้แก่ผู้เรียน โดยใช้สื่อประกอบการเรียนรู้ มีการวัดและประเมินผล สรุปผล เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาต่อไป

2. ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2548 : 216) ได้นำเสนอลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ดังนี้

1. เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด โดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำ
2. เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ค้นพบคำตอบ หรือทำสำเร็จด้วยตนเอง โดยผู้สอนต้องลดบทบาทจากผู้บอกมาเป็นผู้คอยกระตุ้นด้วยคำถามหรือปัญหา ให้ผู้เรียนคิดแก้ไข หรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จในการทำกิจกรรมด้วยตนเอง
3. เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนรับรู้และเรียนรู้ต่าง ๆ และเรียนรู้อย่างเป็น กระบวนการ สามารถนำกระบวนการ ไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน
4. เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนได้ใช้นวัตกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้
5. เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากวัสดุอุปกรณ์ แหล่งการเรียนรู้ใน

ชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่น ดังนั้น จึงพอสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี จะต้องเกิดจากตัวผู้เรียนได้ปฏิบัติด้วยตัวเองตามกระบวนการ จนเกิดกระบวนการเรียนรู้ และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

3. กระบวนการหรือขั้นตอนการทำแผนการเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2548 : 218) ได้นำเสนอขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา รายปี หรือรายภาค และหน่วยการเรียนรู้ที่สถานศึกษาจัดทำขึ้น เพื่อประโยชน์ในการเขียนรายละเอียดของแต่ละหัวข้อแผนการจัดการเรียนรู้
  2. วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเพื่อนำมาเขียนเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ/กระบวนการ เจตคติ และค่านิยม
  3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ โดยเลือกและขยายสาระที่เรียนให้สอดคล้องกับผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่น
  4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
  5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้
  6. หัวข้อสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้
- ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ มีดังนี้
1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ที่จะจัดการเรียนรู้
  2. ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ที่จะจัดการเรียนรู้
  3. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา สาระการเรียนรู้รายปีหรือรายภาค และหน่วยการเรียนรู้ที่สถานศึกษาจัดทำขึ้น
  4. วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เพื่อนำมาเขียนเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้
  5. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ โดยเลือกและขยายสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่น
  6. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
  7. วิเคราะห์กระบวนการวัดผลและประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้

8. วิเคราะห์แหล่งเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียนให้เหมาะสม และมีความสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

9. จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

4. หลักในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

กรมวิชาการ (2546 : 93) กล่าวว่า การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ มีดังนี้

1. นำหน่วยการเรียนรู้มาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ทุกหน่วยการเรียนรู้

1.1 แผนการจัดการเรียนเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ย่อยรายชั่วโมง

1.2 แผนการจัดการเรียนเป็นแผนการจัดการเรียนรู้รวม ไม่แยกเป็นรายชั่วโมง

ครูจะต้องนำไปจัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้เอง

2. ส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

2.1 ชื่อหน่วยที่ ชื่อหน่วย ชั้นที่สอนและเวลาที่สอน

2.2 หน่วยการเรียนรู้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ย่อย ก็คือ หัวข้อการเรียนรู้จะเป็นที่แผนขึ้นอยู่กับหัวข้อการเรียนรู้ที่กำหนดในสาระการเรียนรู้

2.3 จุดประสงค์การเรียนรู้กำหนดมาจากผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

2.4 สาระการเรียนรู้ คือ เนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่เป็นหัวข้อย่อยที่จะสอน

2.5 กระบวนการจัดการเรียนรู้ คือ การจัดวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูและนักเรียนจะต้องปฏิบัติในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2.6 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ คือ การกำหนดวิธีการวัดและประเมินผล เช่น การสังเกต การตรวจผลงาน การทดสอบ เป็นต้น การวัดและประเมินผลจะกำหนดเกณฑ์การสังเกต การตรวจผลงาน และพฤติกรรมการเรียน ซึ่งเป็นการประเมินจากสภาพจริง

2.7 สื่อและแหล่งการเรียนรู้ จะกำหนดสื่อประกอบการเรียน สถานที่ที่จะศึกษา วิทยาการ เป็นต้น

5. องค์ประกอบสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2548 : 219) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ อย่างน้อยต้องมีดังต่อไปนี้

1. สาระสำคัญ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

3. สาระการเรียนรู้

4. กิจกรรมการเรียนรู้

5. สื่อ / อุปกรณ์ / แหล่งการเรียนรู้

6. การวัดและประเมินผล

7. บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

6. ขั้นตอนการจัดการทำแผนการจัดการเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2548 : 220) ได้อธิบายขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา เพื่อประโยชน์ในการกำหนดหน่วยการเรียนรู้และรายละเอียดของแต่ละหัวข้อของแผนการจัดการเรียนรู้
2. วิเคราะห์จุดประสงค์รายวิชาและมาตรฐานรายวิชา เพื่อนำมาเขียนเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ / กระบวนการ เจตคติและค่านิยม
3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ โดยเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียนชุมชน และท้องถิ่น รวมทั้งวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่จะประโยชน์ต่อผู้เรียน
4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้(กิจกรรมการเรียนรู้) โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
6. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ ทั้งในและนอกห้องเรียนให้เหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

7. รูปแบบของการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

กรรณิการ์ ภิมาลย์ (2548 : 111) ได้เสนอรูปแบบการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ซึ่งมีองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนนำ ส่วนเนื้อหา ส่วนสรุป ส่วนนำประกอบด้วยหัวเรื่อง ชั้นเวลาที่ใช้สอน ส่วนเนื้อหา ประกอบด้วย มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระสำคัญ กระบวนการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และส่วนสรุปประกอบด้วยกิจกรรมเสนอแนะ

สมพิศ ไชเสนา (2550 : 97) ได้เสนอรูปแบบในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ซึ่งมีองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนนำ ส่วนเนื้อหา ส่วนสรุป ส่วนนำประกอบด้วยหัวเรื่อง ชั้นเวลาที่ใช้สอน ส่วนเนื้อหา ประกอบด้วย สาระสำคัญ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง กระบวนการจัดการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และส่วนสรุปประกอบด้วยกิจกรรมเสนอแนะ

จากการนำเสนอรูปแบบของการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ของ กรรณิการ์ ภิมาลย์ และสมพิศ ไชเสนา ซึ่งมีองค์ประกอบที่คล้ายคลึงกันทั้งส่วนนำ ส่วนเนื้อหา และส่วนสรุป แต่ก็ยังมีส่วนที่แตกต่างกันอยู่บ้าง แต่เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่ารูปแบบของการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ควร

มีองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนนำ ประกอบด้วย หัวเรื่อง ชั้น วันเวลา ส่วนเนื้อหา ประกอบด้วย สารระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สารการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมิน และส่วนสรุป ประกอบด้วยกิจกรรมเสนอแนะ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมาจัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กลุ่มร่วมมือเทคนิค TGT

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลุ่มร่วมมือเทคนิค TGT

แผนการเรียนรู้ที่.....

กลุ่มสาระการเรียนรู้...

ชั้นประถมศึกษาปีที่.....

เรื่อง.....

เวลา.....ชั่วโมง

1. สารระสำคัญ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

3. สารการเรียนรู้

4. กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กลุ่มร่วมมือเทคนิค TGT มี 5 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 ขั้นตอนการแบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 4-6 คน เพื่อเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้

โดยลดความสามารถ (เก่ง ปานกลาง และอ่อน)

ขั้นที่ 2 ขั้นตอนที่นักเรียนที่เป็นสมาชิกในกลุ่มเดียวกัน หรือเรียกว่า กลุ่มบ้านของเรา ได้รับเนื้อหาสาระ ศึกษาเนื้อหาพร้อมกันจากใบความรู้ ซึ่งเป็นกิจกรรมการฝึกอ่านออกเสียง การตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน เป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นักเรียนเก่งสอนนักเรียนปานกลาง และนักเรียนปานกลางสอนนักเรียนอ่อน จนสมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความรู้เท่าเทียมกัน

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนที่สมาชิกในกลุ่มบ้านของเราแยกย้ายกันเป็นตัวแทนกลุ่มไปแข่งขันกับกลุ่มอื่น โดยจัดกลุ่มแข่งขันตามความสามารถ คือ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน กลุ่มใหญ่ที่รวมกันนี้เรียกว่า กลุ่มแข่งขัน

ขั้นที่ 4 ขั้นตอนการแข่งขันเกม โดยสมาชิกทุกคนในกลุ่มแข่งขันร่วมแข่งขันเกม คนแรกตอบคำถามถูก ได้ 2 คะแนน คนต่อไปตอบคำถามถูก ได้ 1 คะแนน ตอบคำถามผิดได้ 0 คะแนน

ขั้นที่ 5 ขั้นตอนการประกาศผลการแข่งขันเกม โดยสมาชิกทุกคนในกลุ่มบ้านของเรา กลับเข้ากลุ่มเดิมแล้วนำคะแนนที่ได้จากการแข่งขันเกมมารวมกัน ครูเป็นผู้ประกาศผลการแข่งขัน และให้รางวัล

5. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้
6. การวัดและประเมินผล
7. กิจกรรมเสนอแนะ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การเตรียมการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จ มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ได้ผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้ และแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลุ่มร่วมมือเทคนิค TGT มีลักษณะแตกต่างไปจากแผนการจัดการเรียนรู้อื่น เพราะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กลุ่มร่วมมือเทคนิค TGT เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม ผู้เรียนที่มีความรู้และมีความสามารถที่แตกต่างกันได้เรียนรู้ร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ใช้เกมการแข่งขันในการเรียนรู้เพื่อสร้างความสนใจ มีการเสริมแรงให้กับผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียนรู้ และได้รับความรู้ที่ยั่งยืน

การหาประสิทธิภาพและค่าดัชนีประสิทธิผล

การวิจัยเรื่องใดเรื่องหนึ่งนั้น หลังจากผ่านกระบวนการและขั้นตอนของการจัดทำเครื่องมือแล้ว จากนั้นเป็นขั้นตอนของการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการหาประสิทธิภาพและค่าดัชนีประสิทธิผลตามขั้นตอน ดังนี้

1. การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้ (Try out) คือ นำไปทดลองใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดให้ แล้วนำผลมาปรับปรุงแก้ไข และนำไปทดลองจริง (Trial run) เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพที่กำหนด (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, สมเชาว์ เนตรประเสริฐ และสุดา สีนสกุล. 2537 : 134 - 143)

1.1 การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ

เกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ หากแผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพถึงระดับแล้ว แผนการจัดการเรียนรู้นั้นมีคุณค่าที่จะนำไปสอนนักเรียน

การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้พิจารณาจากผลระหว่างดำเนินการ และผลเมื่อสิ้นสุดการดำเนินการ ใช้ในกรณีที่มีการสอนหลายครั้ง มีเนื้อหาสาระมาก มีการวัดผลระหว่างเรียน (Formative) หลายครั้ง

เกณฑ์ประสิทธิภาพมีหลายเกณฑ์ เช่น 75/75, 80/80, 85/85, 90/90, จาก การทดลองพบว่า เกณฑ์ที่เหมาะสมสำหรับวิชาที่ใช้ความรู้ความจำ คือ 85 วิชาทักษะทางภาษา คือ 80 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2523 : 67) ซึ่งมีความหมาย ดังนี้

ตัวอย่าง เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ 80/80 หมายความว่า 80 ตัวแรกเป็น ประสิทธิภาพของขบวนการ (E_1) เกิดจากการนำคะแนนที่สอบได้ระหว่างดำเนินการ คือ คะแนนระหว่างเรียนหรือระหว่างทดลองมาหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบเป็นร้อยละ ซึ่งต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 สำหรับ 80 ตัวหลัง เป็นประสิทธิภาพของผลรวมโดยรวม (E_2) เกิดจากการนำคะแนนจาก การวัดโดยรวมเมื่อสิ้นสุดการสอนหรือสิ้นสุดการทดลองมาหาค่าเฉลี่ย แล้วเทียบเป็นร้อยละ ซึ่งต้อง ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

ประสิทธิภาพจึงเป็นร้อยละของค่าเฉลี่ยเมื่อเทียบกับคะแนนเต็ม ซึ่งต้องมีค่าสูงจึงจะชี้ ถึงประสิทธิภาพได้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2546 : 154)

ประสิทธิภาพของสื่อเทคโนโลยีการเรียนการสอน จะมาจากผลลัพธ์ของการคำนวณ E_1 และ E_2 เป็นเลขตัวแรกและตัวหลังตามลำดับ ถ้าตัวเลขเข้าใกล้ 100 มากเท่าไร ยิ่งถือว่า มี ประสิทธิภาพมากขึ้น เป็นเกณฑ์ที่ใช้พิจารณาการรับรองประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน ส่วนแนวคิดในการหาประสิทธิภาพที่ควรคำนึง มีดังนี้ (เผชญิ กิจระการ. 2544 : 51)

1. สื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นต้องมีการกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อการเรียนการสอนอย่างชัดเจนและสามารถวัดได้
2. เนื้อหาของบทเรียนที่สร้างขึ้นต้องผ่านกระบวนการวิเคราะห์เนื้อหาตาม จุดประสงค์ของการเรียนการสอน
3. แบบฝึกหัดและแบบทดสอบต้องมีความเที่ยงตรงของเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ ของการสอนที่ได้วิเคราะห์ไว้ ส่วนความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ ควรมีการวิเคราะห์เพื่อนำไปใช้กำหนดค่าน้ำหนักของคะแนนในแต่ละข้อคำถาม
4. จำนวนของแบบฝึกหัดต้องสอดคล้องกับจำนวนของวัตถุประสงค์ และต้องมี แบบฝึกหัดและข้อคำถามในแบบทดสอบครอบคลุมทุกจุดประสงค์ของการสอน จำนวนแบบฝึกหัด และข้อคำถามในแบบทดสอบ ไม่ควรน้อยกว่าจำนวนวัตถุประสงค์

1.2 ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพ

ขั้นตอนการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปเพื่อหาประสิทธิภาพ มีดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2546 : 155)

1.2.1 ทดลองกลุ่มที่ไม่เข้ากลุ่มตัวอย่าง ทั้งกับเด็กอ่อน ปานกลาง และเก่ง นำผล ที่ได้คำนวณหาประสิทธิภาพ เสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น ปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองนี้จะมีค่า ต่ำกว่าเกณฑ์มาก

1.2.2 ทดลองสนาม คือ ทดลองกับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง นักเรียน 40–100 คน นำผลการทดลองที่ได้คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้สมบูรณ์อีกครั้ง ผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากต่ำกว่าไม่เกินร้อยละ 2.5 ก็ยอมรับ แต่ถ้าหากต่างกันมากต้องปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ต่อไป

2. การหาค่าดัชนีประสิทธิผล

การหาค่าดัชนีประสิทธิผล เป็นการหาค่าดัชนีเพื่อให้ทราบว่าสื่อการเรียนการสอน หรือวิธีสอน หรือนวัตกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ (Effectiveness) เพียงใด แล้วนำสื่อที่สร้างขึ้นนั้นไปทดลองใช้กับผู้เรียนอยู่ในระดับที่เหมาะสมกับที่ได้ออกแบบสื่อขึ้นมาแล้ว นำผลการทดลองมาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพ ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการให้ผลอย่างชัดเจน แน่นอน (บุญชม ศรีสะอาด. 2546 : 157) โดยทั่วไปจะใช้ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) คำนวณตามวิธีของ กูดแมน, เฟลทเซอร์ และชไนเดอร์ (เมธิญ กิจระการ. 2544 : 44–52 ; อ้างอิงมาจาก Goodman, Fiechter and Schneider. 1980 : 30–34) ดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{คะแนนเต็ม} \times \text{จำนวนนักเรียน}) - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

บริบทโรงเรียนบ้านกอกก้อกโพธิ์

โรงเรียนบ้านกอกก้อกโพธิ์ จัดการศึกษา 2 ระดับ ได้แก่ ระดับก่อนประถมศึกษา และระดับประถมศึกษา มีข้าราชการครู จำนวน 45 คน มีนักเรียนจำนวน 925 คน นักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านออกเสียงในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 145 คน เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 36 คน

วิสัยทัศน์

โรงเรียนบ้านกอกก้อกโพธิ์ เป็นหน่วยงานที่จัดและส่งเสริมการศึกษาให้ประชากรในวัยเรียน อย่างทั่วถึง มีคุณธรรมและจริยธรรม นำความรู้สู่ความเป็นเลิศคู่หลักเศรษฐกิจพอเพียง ครูนักเรียนมีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา ใช้ภาษาสู่อาเซียน มีสุนทรียภาพ ก้าวทันเทคโนโลยี ภายในปี 2558

พันธกิจ

1. จัดส่งเสริมการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้แก่ประชากรในวัยเรียนทุกคน
2. พัฒนาผู้เรียนให้มี คุณธรรมนำความรู้สู่ความเป็นเลิศคู่หลักเศรษฐกิจพอเพียง
3. ยกระดับคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน

4. พัฒนาและเสริมสร้างสมรรถนะครูและบุคลากรในโรงเรียน
5. ส่งเสริมและพัฒนานักเรียนให้มีสุนทรียภาพทางการดนตรีศิลปวัฒนธรรมและกีฬา
6. ส่งเสริมและพัฒนาการใช้เทคโนโลยีทางการศึกษา สำหรับครูและนักเรียนและการมีส่วนร่วมของชุมชน

เป้าหมาย

1. นักเรียนทุกคนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างทั่วถึง
2. นักเรียนทุกคนมีคุณภาพตามมาตรฐานหลักสูตรสถานศึกษา มีคุณธรรมนำความรู้ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
3. โรงเรียนมีคุณภาพตามมาตรฐานการประเมินคุณภาพภายนอก
4. บุคลากรในโรงเรียนทุกคนมรสมรรถนะตามมาตรฐานวิชาชีพ
5. นักเรียนทุกคนมีความตระหนัก ชื่นชม ภาคภูมิใจในศิลปวัฒนธรรมสามารถแสดงออกทางด้านศิลปะ ดนตรีและกีฬาอย่างมีความสุข
6. ครูและนักเรียนทุกคนสามารถใช้เทคโนโลยีได้ตามศักยภาพ

ตารางที่ 3 ข้อมูลนักเรียน

ระดับชั้นเรียน	จำนวนห้อง	เพศ		รวม	เฉลี่ย ต่อห้อง
		ชาย	หญิง		
อ.1	3	42	31	73	24
อ.2	3	26	47	73	24
รวม	6	68	78	146	
ป.1	5	61	61	122	25
ป.2	4	51	54	105	26
ป.3	5	64	69	133	27
ป.4	4	45	74	119	30
ป.5	4	77	93	170	43
ป.6	4	59	71	130	33
รวม	25	357	422	779	
รวมทั้งหมด	31	425	500	925	

จากตารางข้อมูล โรงเรียนบ้านกอกค้ออกโพธิ์มีนักเรียนระดับก่อนปฐมวัย จำนวน 146 คน นักเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน 779 คน รวมทั้งสิ้น 925 คน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 200 ชั่วโมง/ปี ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 160 ชั่วโมง/ปี

สภาพการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของโรงเรียน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 สอนโดยครูประจำชั้น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 สอนโดยครูผู้สอนที่มีความถนัดในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทย มีการสอนซ่อมเสริมสัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง ในวันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ และวันศุกร์ ตั้งแต่เวลา 15.00 น. ถึง 16.00 น. สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาด้านการเรียนรู้ ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 สอนโดยพี่เลี้ยงเด็กพิการ วันละ 1 ชั่วโมง ซึ่งนำไปสู่ผลสำเร็จในระดับหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามยังมีส่วนที่เป็นปัญหา คือ ด้านการอ่านคำยากของนักเรียน โดยเฉพาะคำยากที่เป็นอักษรนำ และคำยากที่เป็นอักษรควบกล้ำ ดังนั้น ผู้วิจัยมีต้องการที่จะพัฒนานักเรียนด้านการอ่านคำยาก โดยใช้กลุ่มร่วมมือเทคนิค TGT

ความพึงพอใจ

ความรู้เกี่ยวกับความพึงพอใจ มีดังนี้

1. ความหมายของความพึงพอใจ นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ ดังนี้

สมพิศ ไชเสนา (2550 : 54) ได้สรุปความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อผลงานหรือกิจกรรมซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งทางบวกและทางลบ ถ้าเป็นไปได้ในทางบวกก็ทำให้เกิดผลดีต่องานและกิจกรรมที่ทำหรือเข้าร่วม แต่ถ้าเป็นไปได้ในทางลบก็จะเกิดผลเสียต่อกิจกรรมได้เช่นกัน

ทองคุณ สุขบัว (2551 : 34) ได้สรุปความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือทัศนคติของผู้ปฏิบัติงานที่มีต่อการปฏิบัติงานนั้น ๆ หากเป็นไปได้ในทางบวกจะมีผลทำให้เกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน จะมีการเสียสละ อุทิศแรงกายแรงใจ แรงทรัพย์ และสติปัญญาให้แก่งานมากขึ้น แต่ในทางตรงกันข้ามหากผู้ปฏิบัติงานเป็นไปได้ในทางลบ จะมีผลทำให้เกิดความไม่พึงพอใจต่อการปฏิบัติงาน ขาดความกระตือรือร้น ปฏิบัติงานไม่มีประสิทธิภาพ

วันเพ็ญ ห่อทอง (2551 : 54) ได้สรุปความพึงพอใจ ไว้ว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกหรือเจตคติที่ดีต่อการทำงานนั้น เช่น ความรู้สึก ความรู้สึกชอบ ภูมิใจ สุขใจ เต็มใจ และยินดี จะมีผลทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน มีการเสียสละ อุทิศแรงกายแรงใจและสติปัญญาแก่งานอย่างแท้จริง

ไภยร กองธรรม (2553 : 58) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรืออารมณ์ หรือเจตคติที่มีต่อการทำงานในด้านที่ดี ดังนั้น ความพึงพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึงความรู้สึกพอใจ ชอบ ยินดี เต็มใจ มีความสุขในการร่วมปฏิบัติกิจกรรม การเรียนการสอนอย่างต่อเนื่องและมากขึ้นจนสามารถดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์

จากความหมายของความพึงพอใจที่มีผู้ให้ความหมายไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเกิดจากการที่บุคคลนั้นได้เปรียบเทียบความต้องการของตนเองกับประสบการณ์หรือสิ่งที่ตนได้รับในขณะนั้น แล้วตัดสินว่าสิ่งที่ตนได้รับนั้นตอบสนองต่อความต้องการของตนหรือไม่และมากน้อยเพียงใด

2. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ไชยยันต์ ชาญปริชารัตน์ (2543 : 52) ได้กล่าวถึงทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวกับลักษณะและความต้องการของมนุษย์ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการสร้างเสริมความพึงพอใจของ

บุคคลได้อย่างเหมาะสม อับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow) เป็นผู้วางรากฐานจิตวิทยามนุษยนิยม เขาได้พัฒนาทฤษฎีแรงจูงใจ ซึ่งมีอิทธิพลต่อระบบการศึกษาของอเมริกันเป็นอันมาก ทฤษฎีของเขามีพื้นฐานอยู่บนความคิดที่ว่า การตอบสนองแรงจูงใจเป็นหลักการเพียงอันเดียวที่มีความสำคัญที่สุดซึ่งอยู่เบื้องหลังพฤติกรรมของมนุษย์ โดยมีแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ไว้ ดังนี้

ลักษณะความต้องการของมนุษย์ ประกอบด้วย

1. ความต้องการของมนุษย์เป็นไปตามลำดับชั้นความสำคัญ โดยเริ่มจากระดับความต้องการขั้นต่ำไปสู่ความต้องการขั้นสูง
  - 1.1 มนุษย์มีความต้องการอยู่เสมอ เมื่อความต้องการอย่างหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้วก็จะมีความต้องการสิ่งใหม่เข้ามาแทนที่
  - 1.2 เมื่อความต้องการในระดับหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่จูงใจให้เกิดพฤติกรรมต่อสิ่งหนึ่ง แต่จะมีความต้องการในระดับสูงเข้ามาแทนและเป็นแรงจูงใจให้เกิดพฤติกรรมในสิ่งนั้น
  - 1.3 ความต้องการที่เกิดขึ้นอาศัยซึ่งกันและกัน มีลักษณะควบคู่กัน คือ เมื่อต้องการอย่างหนึ่งไม่หมดสิ้นไป ก็จะมีความต้องการอย่างหนึ่งเกิดขึ้นมา
2. ลำดับชั้นความต้องการของมนุษย์ (Hierarchy of needs) ลำดับความต้องการของมนุษย์ มี 5 ระดับ คือ
  - 2.1 ความต้องการทางด้านกายภาพ (Physiological needs) เป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอด เช่น ความต้องการเรื่องอาหาร ที่อยู่อาศัย และความต้องการทางเพศ ความต้องการทางด้านร่างกาย จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนก็ต่อเมื่อความต้องการทั้งหมดของคนยังไม่ได้รับการตอบสนองเลย
  - 2.2 ความต้องการทางด้านความปลอดภัย (Safety needs) เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยเพื่อให้เกิดความปลอดภัยจากอันตรายต่าง ๆ ที่เกิดกับร่างกาย ความเจ็บป่วย และความสูญเสียทางเศรษฐกิจ รวมถึงการรับประกันต่อความมั่นคงในหน้าที่การงานและส่งเสริมเพื่อให้เกิดความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ
  - 2.3 ความต้องการความรักและความต้องการทางด้านสังคม (Love and belonging needs) เป็นความต้องการที่เกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันและการได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยมีความรู้สึกที่ว่าตนเองนั้นเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มทางสังคมเสมอ เมื่อความต้องการทางด้านกายภาพและความปลอดภัยได้รับการตอบสนองแล้ว ตามต้องการด้านสังคมจะเริ่มเป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญต่อพฤติกรรมของคน ทั้งนี้เพราะคนมีนิสัยชอบอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม

2.4 ความต้องการที่ได้รับการยกย่อง (Esteem needs) เป็นความต้องการระดับที่เกี่ยวกับความมั่นใจในตนเอง ในเรื่องความรู้ ความสามารถ เป็นความต้องการที่จะให้ผู้อื่นยกย่องสรรเสริญเมื่อทำงานสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้สำเร็จ และความพึงพอใจในการมีฐานะเด่นทางสังคม

2.5 ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จในชีวิต (Self actualization needs) เป็นความต้องการที่พิจารณาถึงสมรรถนะที่เป็นไปได้ของตนและการบรรลุเป้าหมายที่ตนต้องการเมื่อบุคคลมีการพิจารณาถึงบทบาทของเขาในชีวิตว่าจะเป็นอย่างไ บุคคลนั้นจะผลักดันชีวิตของตนเองให้เป็นไปในทางที่ดีที่สุดตามที่คาดหมายไว้ อย่างไรก็ตามย่อมขึ้นอยู่กับขีดความสามารถของเขาด้วย

ไวท์เฮด (Whitehead. 1976 : 1 – 41) กล่าวถึง การสร้างความพึงพอใจ จากขั้นตอนของการพัฒนาว่า มี 3 ขั้นตอน คือ จุดยืน จุดแย้ง และจุดปรับ เพื่อใช้ในการศึกษาว่าการสร้างความพึงพอใจการทำความกระจ่างและการนำไปใช้ในการเรียนรู้ใด ๆ ควรเป็นไปดังนี้

การสร้างความพึงพอใจ หมายถึง นักเรียนรับสิ่งใหม่ ๆ มีความตื่นเต้น พยายามในการได้พบและเก็บสิ่งใหม่การทำความกระจ่าง หมายถึง มีการจัดระบบระเบียบให้คำจำกัดความ มีการกำหนดขอบเขตที่ชัดเจนการนำไปใช้ หมายถึง การนำสิ่งใหม่ที่ได้มาไปจัดสิ่งใหม่ที่จะได้พบต่อไปเกิดความตื่นเต้นที่จะเอาไปจัดสิ่งใหม่ที่เข้ามา

ไวท์เฮด กล่าวถึง การสร้างภูมิปัญญาในระบบการศึกษาว่าได้ปฏิบัติกันอย่างผิดพลาดโดยการใช้วิธีการฝึกทักษะอย่างง่าย ชรรมคา แล้วคาดเดาเอาว่าจะทำให้เกิดภูมิปัญญาได้ถนนที่มุ่งสู่การเกิดภูมิปัญญามีสายเดียว คือ เสรีภาพในการแสดงความรู้ และถนนที่มุ่งสู่ความรู้มีสายเดียวเช่นกันคือวิทยาการที่จัดไว้อย่างเป็นระบบดังนั้นเสรีภาพและวิทยาการเป็นสาระสำคัญสองประการของการศึกษา ขั้นตอนของการสร้างความพึงพอใจ วิทยาการในจังหวะที่สองคือขั้นทำความกระจ่างและเสรีภาพในช่วงสุดท้ายคือ ขั้นการนำไปใช้ วงจรเหล่านี้ไม่ได้มีวงจรเดียวแต่มีลักษณะเป็นวงจรซ้อน วงจร วงจรหนึ่งเปรียบได้กับเซลล์หนึ่งหน่วยและขั้นตอนการพัฒนาอย่างสมบูรณ์ โครงสร้างอินทรีย์ของเซลล์เหล่านั้น เช่นเดียวกับวงจรเวลาที่มีวงจรเวลาประจำวันประจำสัปดาห์ ประจำเดือน ประจำปี ประจำฤดู เป็นต้น วงจรของบุคคลตามช่วงอายุจะเป็นระดับ ดังนี้

ตั้งแต่เกิด จนถึงอายุ 13 หรือ 14 เป็นขั้นของความพึงพอใจ

ช่วงอายุ 14-18 ปี เป็นขั้นของการค้นหาทำให้กระจ่าง

และอายุ 18 ปี ขึ้นไป เป็นขั้นของการนำไปใช้

สิ่งที่ต้องการย้ำในเรื่องนี้ คือ ความรู้ที่ต่างแขนงวิชา การเรียนที่ต่างวิธีการควรให้แก่ นักเรียนเมื่อถึงเวลาอันสมควรและเมื่อนักเรียนมีพัฒนาการทางสมองอยู่ในขั้นเหมาะสมหลักการนี้เป็นที่ทราบกันทั่วไปอยู่แล้ว แต่ยังไม่มีการถือปฏิบัติโดยคำนึงถึงจิตวิทยาในการดำเนินการทางการศึกษา เรื่องทั้งหมดนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่เพียงหลักการไม่ได้หยิบยกขึ้นมาอภิปราย เพื่อให้เกิดการปฏิบัติอย่างจริงจังและถูกต้อง ความล้มเหลวของงบบการศึกษาเกิดขึ้นจากการใช้จังหวะการศึกษาไม่

เหมาะสม โดยเฉพาะในขั้นตอนของการสร้างความพึงพอใจหรือจังหวะของเสรีภาพในช่วงแรกการทะเลาะหรือขาดประสพการณ์ในส่วนนี้ ผลดีสูงสุดที่เกิดขึ้น คือ ความรู้ที่ไร้พลังและไร้ความคิดริเริ่ม ผลเสียหายสูงสุดที่จะเกิดขึ้น คือความรังเกียจไม่ยอมรับความคิดนั้นและนำไปสู่การไร้ความรู้ในที่สุด การพัฒนาคุณลักษณะใด ๆ ตามวิถีทางของธรรมชาติ ควรต้องสร้างกิจกรรมที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในตัวเอง เพราะความพอใจที่จะทำให้คนมีพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสมส่วนความเจ็บปวดแม้จะทำให้เกิดการตอบสนองแต่ก็ไม่ทำให้ร้อนพอใจ ในการสร้างความคิดไม่มีอะไรมากไปกว่าสภาพความคิดที่มีความพึงพอใจในขณะที่ทำกิจกรรม สำหรับการศึกษาด้านชาวปัญญาชน เสรีภาพเท่านั้นที่จะทำให้เกิดความคิดที่มีพลังและความคิดริเริ่มใหม่เสรีภาพเป็นก่อกำเนิดความพึงพอใจในการเรียน ดังนั้นเสรีภาพในการเรียนจึงเป็นการสร้างความพึงพอใจในการเรียน ความพอใจทำให้คนมีพัฒนาการในตนเอง วิธีการของการให้เสรีภาพในการเรียนเป็นเรื่องที่กำหนดขอบเขตในเนื้อหา คือ การให้นักเรียนมีโอกาสเลือกตัดสินใจด้วยตนเองและเพื่อพัฒนาตนเอง เป็นการควบคุมที่ผู้ถูกควบคุมไม่รู้ตัว

ดังนั้น แนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนบางประการสำหรับการจัดการศึกษา คือ การจัดให้มีวิชาเอกหลายวิชา หรือจัดให้มีหัวข้อเนื้อหาหลายเรื่องวิชาเดียวกัน หรือมีแนวทางการเรียนหลายแนวทางในเรื่องเดียวกัน เป็นต้น

บลูม (Bloom, 1967 : 72 – 74) มีความเห็นว่า ถ้าสามารถจัดให้นักเรียนได้ทำพฤติกรรมตามที่ตนเองต้องการก็น่าจะคาดหวังได้แน่นอนว่านักเรียนทุกคนได้เตรียมใจสำหรับกิจกรรมที่ตนเองเลือกนั้นด้วยความกระตือรือร้นพร้อมทั้งความมั่นใจ เราสามารถเห็นความแตกต่างของความพร้อมด้านจิตใจได้ชัดเจนจากการปฏิบัติของนักเรียนต่องานที่เป็นวิชาบังคับกับวิชาเลือกหรือจากสิ่งนอกโรงเรียนที่นักเรียนอยากเรียน เช่น การขับรถยนต์ ดนตรีบางชนิด เกมหรืออะไรบางอย่างที่นักเรียนอาสาสมัคร และตัดสินใจได้โดยเสรีในการเรียน การมีความกระตือรือร้นมีความพึงพอใจและมีความสนใจเมื่อเริ่มเรียน จะทำให้นักเรียนเรียนได้เร็วขึ้นและมีความสำเร็จสูง

โรเจอร์ (Rogers, 1974 : 485-497) นักจิตวิทยามนุษยศาสตร์ผู้ริเริ่มบำบัดคนไข้ทางจิตแบบยึดคนไข้เป็นศูนย์กลาง และใช้วิธีบำบัดบนรากฐานการสร้างบรรยากาศทางอารมณ์ ทำให้คนไข้รู้สึกสบายใจและเป็นอิสระพอที่จะเข้าใจพื้นฐาน แบบแผนชีวิตของตนเองและสามารถค้นหาทางเลือกของการคิด รู้สึก และกระทำสิ่งที่ประ โยชน์หรือความสุขแก่ตัวเอง ได้มากที่สุดหลักการนี้เข้ามาสู่แนวปฏิบัติทางการศึกษา รูปแบบการศึกษาที่พึงปรารถนาตามที่สนะขอต้องการสามารถนำนักเรียนไปสู่ความเป็นบุคคลที่มีสัจการแห่งตนสามารถทำให้นักคนมีความอยากรู้อยากเห็นด้วยจิตใจที่เป็นอิสระได้เลือกทางเดินใหม่ตามความสนใจของตนเองได้ รูปแบบการศึกษาที่เอื้อต่อเป้าหมายดังกล่าว เรียกว่าเรียนรู้แบบประสพการณ์

การเรียนรู้แบบประสบการณ์ของโรเจอร์ มีความเชื่อพื้นฐาน 5 ประการ คือ

1. มนุษย์มีศักยภาพตามธรรมชาติสำหรับการเรียนรู้ เว้นแต่จะมีภาวะบางอย่างมา ยับยั้งความต้องการของเขา

2. การบีบบังคับและการข่มขู่เอกสารพัดสิ่งให้แก่เด็ก ในที่สุดเด็กแต่ละคนจะเหลือแต่ สิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเองเท่านั้น

3. การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในบุคลิกลักษณะของบุคคล จะเกิดขึ้นจากบรรยากาศ ที่สนับสนุนทางด้านอารมณ์มากกว่าการบังคับจากภายนอก

4. การเรียนรู้ กระบวนการของการเรียนเป็นสิ่งที่มิใช่ประโยชน์กว่าเพราะเป็นการ เปิดรับประสบการณ์ใหม่เพิ่มขึ้นตลอดเวลา

5. การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ต่อเมื่อผู้เรียนมีส่วนรับผิดชอบในขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ นั้นนักเรียนต้องมีบทบาทสำคัญในการร่วมตัดสินใจตลอดกระบวนการของการศึกษา

ทัศนะของโรเจอร์เกี่ยวกับการศึกษาในการนำไปปฏิบัติตามแนวทางที่เขาให้ไว้มี ลักษณะเป็นการจัดแบบห้องเรียนเปิด หรือเป็นการศึกษาเป็นรายบุคคล อย่างไรก็ตามสิ่งที่พยายาม จะสื่อกับครู คือ การให้เสรีภาพในการเรียน จะเป็นพื้นฐานทางด้านอารมณ์ทำให้นักเรียนเกิดความ กระตือรือร้นที่จะสำรวจสิ่งที่มีความหมายและใช้ความพยายามต่อสิ่งนั้นมากกว่าปกติ

อาจกล่าวได้ว่า ความพึงพอใจของนักเรียนในการศึกษาเล่าเรียนจะเกิดองค์ประกอบ ต่าง ๆ เหล่านี้ คือ คุณสมบัติของครู เนื้อหา วิธีสอน กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อและแหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผลของครู ซึ่งจะประสบความสำเร็จในการเรียนการสอน ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของ ผู้บริหารและครูในโรงเรียนที่จะสรรค์สร้างความสุขในการเรียนให้กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียน เกิดความพึงพอใจ มีความรักและความกระตือรือร้นในการเล่าเรียน โดยการปรับปรุงองค์ประกอบ ต่าง ๆ ของครู มีการยกย่องให้กำลังใจแก่นักเรียนที่กระทำความดี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน นักเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนมีความเจริญก้าวหน้า การสร้างสภาพแวดล้อมเกี่ยวกับอาคารสถานที่ ที่เหมาะสมน่าอยู่ เปิดโอกาสให้นักเรียน ได้แสดงความคิดเห็น รวมทั้งรับฟังและให้ความช่วยเหลือ เมื่อนักเรียนมีปัญหาทุกข์ร้อน ปังจยความพึงพอใจนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่จะส่งผลให้ นักเรียนประสบผลสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน

จากแนวคิดและทฤษฎีความพึงพอใจ สรุปได้ว่า ในกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำ ให้ ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นเกิดความพึงพอใจได้นั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการมีเสรีภาพในการเรียน นักเรียนมีโอกาเลือก ตัดสินใจด้วยตนเองอย่างอิสระ ส่งเสริมความก้าวหน้า มีการยกย่องให้ กำลังใจ ช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหา

3. การวัดความพึงพอใจต่อการเรียนหรือการปฏิบัติกิจกรรม

ในการวัดความพึงพอใจต่อการเรียนหรือการปฏิบัติกิจกรรมนั้น ผู้วิจัยจะต้องหาวิธีการที่เหมาะสมกับกิจกรรมในงานวิจัย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

สมพงษ์ เกษมสิน (2526 : 257 – 359) ได้เสนอแนวทางในการวิจัยหาวิธีการวัดความพึงพอใจในการทำงานและในการเรียน สรุปได้ดังนี้

1. การสังเกตการณ์ คือ การดูอย่างเอาใจใส่ ดูความเป็นไปและการเปลี่ยนแปลงของสิ่งที่ต้องการรู้อย่างใกล้ชิดในระยะเวลาที่กำหนด เป็นวิธีการเก็บข้อมูลอย่างหนึ่ง มุ่งที่จะทราบความสัมพันธ์ของบุคคลที่ร่วมกันปฏิบัติงานในองค์กร ทำได้โดยการสังเกตสิ่งที่มีอยู่ ซึ่งอาจจะเป็นวัตถุสิ่งของที่ไม่มีชีวิต การเคลื่อนไหวหรือสิ่งมีชีวิตในลักษณะโครงสร้างทั่วไป โดยไม่คำนึงถึงการกระทำและสังเกตการณ์ที่เกิดขึ้นและดำเนินอยู่
2. การสัมภาษณ์ เป็นการวิจัยที่มีแบบแผนเพื่อใช้ตรวจข้อเท็จจริงจากภาวะความเป็นอยู่ของสังคม หรือกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในองค์กร สามารถแสวงหาข้อเท็จจริงและความจริงที่ว่าบุคคลนั้นมีวิถีชีวิตอย่างไร อย่างไรก็ตามการสัมภาษณ์ คำตอบที่ได้อาจจะมีคามแตกต่างกันในเรื่องของความเห็นแล้ว ยังแสดงให้เห็นว่าผู้ตอบมีพฤติกรรมที่ต้องการอย่างไร
3. การปฏิบัติการวิจัย เป็นวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่นำเอาความรู้ในสาขาวิชาการต่าง ๆ มาประยุกต์เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในทางการบริหาร ในรูปที่สามารถวัดได้ในเชิงปริมาณ เพื่อเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจ

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 82 - 84) ได้แบ่งระดับความพึงพอใจโดยให้เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลความหมายของข้อมูลตามหลักของลิเคิร์ต (Likert scale) ไว้ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

ความพึงพอใจในระดับมาก	ให้	3	คะแนน
ความพึงพอใจในระดับปานกลาง	ให้	2	คะแนน
ความพึงพอใจในระดับน้อย	ให้	1	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ

คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.51 – 3.00 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจของนักเรียนในการเรียนจะเกิดจากองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้ คุณสมบัตินักเรียน วิธีสอน กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลของครู ซึ่งจะประสบความสำเร็จในการเรียน ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้บริหารและครูในโรงเรียนที่จะสร้างความสุขในการเรียนให้กับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจ มีความรักและมีความกระตือรือร้นใน

การเล่าเรียนโดยการปรับปรุงองค์ประกอบต่าง ๆ ของครุมีการยกย่องให้กำลังใจแก่นักเรียนที่กระทำ ความดี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนมีความเจริญก้าวหน้า การสร้าง สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวกับอาคารสถานที่เหมาะสมน่าอยู่ ให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น รวมทั้งรับ ฟังและให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหาทุกข์ร้อน ปัจจัยความพึงพอใจนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ ประการหนึ่งที่จะส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ความพึง พพอใจคือ นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และใช้เครื่องมือวัดความพึงพอใจด้วยแบบวัด ความพึงพอใจ 3 ระดับ ตามแนวคิดของ บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 82 - 84)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

1. งานวิจัยในประเทศ

ปานดาว วาดโคกสูง (2548 : 60 - 65) ได้ศึกษาแผนพัฒนาการเรียนรู้ การอ่านและ การเขียนภาษาไทย เรื่อง คำควบกล้ำ ร ล ว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบ ร่วมมือด้วยเทคนิค ที.จี.ที ผลการศึกษาพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนภาษาไทย เรื่องคำควบกล้ำ ร ล ว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยภาพรวมและรายด้านทั้ง 6 ด้าน พบว่า แผนการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.52/91.37 ดัชนี ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้เท่ากับ 0.78 ซึ่งหมายถึงผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 78

บุญโถม ทองผา (2548 : 58 - 59) ได้ศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือ ที่ประสบผลสำเร็จเป็นทีม ผลการศึกษาพบว่า แผนการเรียนรู้ภาษาไทยด้านทักษะการอ่านเชิง วิเคราะห์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการเรียนแบบร่วมมือที่ประสบผลสำเร็จเป็นทีม ที่มี ประสิทธิภาพเท่ากับ 81.26/80.60 ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ด้าน ทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ มีค่าเท่ากับ 0.71 แสดงว่าผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 71.00

กรรณิการ์ ภิมาลย์ (2548 : 78 - 79) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านท่าเยี่ยม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 3 ผลการศึกษา นักเรียนเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการ เรียนรู้และแบบฝึกทักษะการอ่านคำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการอ่าน และมีความสามารถในการอ่านคำควบกล้ำได้คล่องขึ้น ถูกต้อง ชัดเจน และรวดเร็วขึ้น แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.99/83.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์

80/80 ที่ตั้งไว้ และมีดัชนีประสิทธิผลของการพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ มีค่าเท่ากับ 0.73 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านคำควบกล้ำโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ อยู่ในระดับมาก

มณี บุญญาติศัย (2548 : 67 - 71) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค ที.จี.ที กับการสอนแบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบปกติ นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT อยู่ในเชิงบวก

สมพิศ ไชยเสนา (2550 : 84 - 88) ได้ทำการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านและเขียนคำควบกล้ำ กลุ่มสาระภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค ที.จี.ที ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านและการเขียนคำควบกล้ำโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิค ที.จี.ที มีประสิทธิภาพ 86.50/88.50 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านและการเขียนคำควบกล้ำโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิค ที.จี.ที ดัชนีประสิทธิผลมีค่าเท่ากับ 0.7326 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิค ที.จี.ที โดยรวมและเป็นรายด้าน 4 ด้าน อยู่ในระดับมาก

ฤชทัช ไชยขาว (2551 : 132 - 135) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านการเขียนมาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการอ่านการเขียนมาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านเป่า (รัฐราษฎร์บำรุง) อำเภอตระการพืชผล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ผลปรากฏว่า นักเรียนสามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เฉลี่ยร้อยละ 86.42 ของคะแนนเต็ม และมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 85.71 ของนักเรียนทั้งหมด ผลการพัฒนาทักษะการอ่านการเขียนมาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ CIRC ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. งานวิจัยต่างประเทศ

เดโชว์ (Dechow, 1984 : 3262A) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบการจัดการเรียนการสอนแบบการแข่งขันเป็นทีม (TGT) และการจัดชั้นเรียนแบบดั้งเดิม เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการใช้เกมซึ่งเรียกว่า The Team Games Tournament Method ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติ และขบวนการจัดการเรียนการสอนของนักเรียนประถมศึกษาและนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่าการสอนแบบ ที.จี.ที มีผลแตกต่างมีนัยสำคัญต่อคะแนนวิชาชีววิทยา หรือเจตคติต่อวิชาชีววิทยาในโรงเรียนที่ศึกษาเรื่องนี้และชั้นที่ทดลองสอน TGT ชอบและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนชีววิทยา

สปูเลอร์ (Spuler, 1993 : 1715A) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ประสิทธิภาพของการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือ 2 แบบ คือ สแตก (STAD) และ ที.จี.ที เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียน จุดประสงค์เพื่อสรุปทั้งปริมาณและทิศทางของประสิทธิภาพการใช้การสอนแบบกลุ่มร่วมมือ เพื่อนำการศึกษาและเปรียบเทียบระหว่าง การสอนแบบ ที.จี.ที กับแบบดั้งเดิมผลออกมาพบว่าร้อยละ 80 ของการศึกษาออกมาในเชิงสถิติผลสัมฤทธิ์สูงกว่า เมื่อเปรียบเทียบ สแตก กับการเรียนแบบดั้งเดิม ผลสัมฤทธิ์สูงกว่าร้อยละ 51 และในการศึกษายังพบว่านักเรียนที่เข้าร่วมโครงการเรียนแบบ สแตก และ ที.จี.ที มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านคณิตศาสตร์ สูงกว่าการเรียนแบบดั้งเดิม

อาร์สตรอง (Armstrong, 1998 : 405) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้แบบร่วมมือในการจัดกลุ่มนักเรียน โดยยึดเกณฑ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเป็นทีม (STAD) ทำการศึกษา ค้นคว้ากับนักเรียน 47 คน ที่เรียนอยู่ในเกรด 12 ที่ได้รับการสอนแบบดั้งเดิมโดยใช้ตำราเรียน การอธิบาย การบรรยาย เอกสารประกอบการเรียน กับการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ จัดกลุ่มโดยใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยการสอนทั้ง 2 แบบนี้มีการวัดผลและประเมินผลการศึกษา พบว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอน 2 วิธีดังกล่าวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสะดวกต่อการเรียนรู้ สังคมไม่แตกต่างกัน และตามข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสอบถามของครูและนักเรียน พบว่าการเรียนแบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนมีความสนุกสนานกับการเรียนมาก จึงควรนำไปใช้ในการสอนให้เหมาะสมในการจัดตารางเรียนแบบเน้นบลิ้อกเวลา

บาร์บาโต (Barbato, 2000 : 2113A) ได้ทำการสำรวจผลกระทบของการใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และทัศนคติของนักเรียนที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับมัธยมศึกษา ผู้วิจัยเลือกใช้แบบทดสอบของ New York State Integrated Math Test พบว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ และใช้แบบทดสอบ Motivational survey พบว่านักเรียนมีทัศนคติในด้านบวกต่อวิชาคณิตศาสตร์มากกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกตินอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการวางแผนการเรียนในหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ชั้นสูงโดยใช้แบบทดสอบก่อนการทดลองซึ่งใช้ค่าแบบ Chi-square พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญคือ นักเรียนชายมี

การวางแผนที่จะลงทะเบียนเรียนในหลักสูตรระดับสูงสุดทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมากกว่านักเรียนหญิงเช่นเดียวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบหลังการทดลองยังพบด้วยว่า นักเรียนหญิงในกลุ่มที่ใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือมีความต้องการที่จะลงทะเบียนในหลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ชั้นสูงมากขึ้นกว่าในตอนทีวิเคราะห์ผลข้อมูลจากแบบทดสอบก่อนการทดลองอีกด้วย

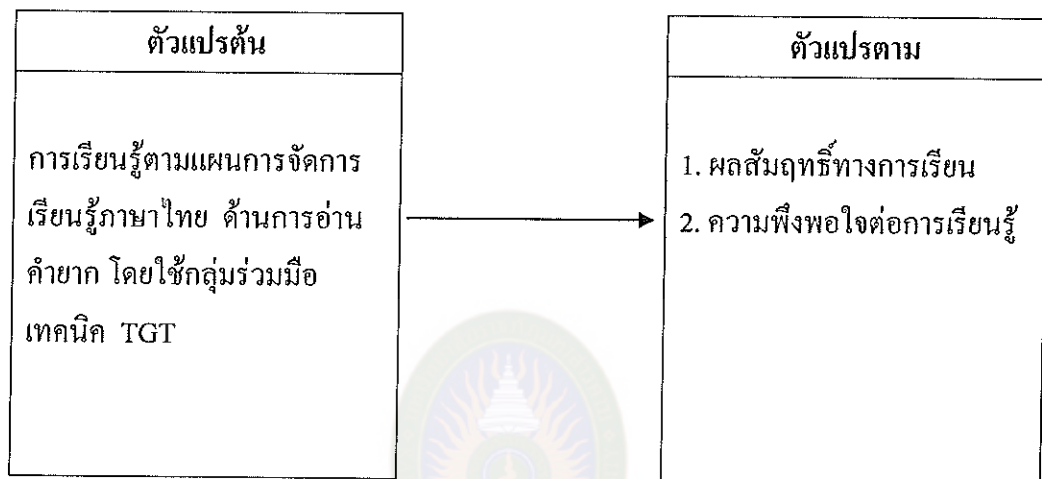
เอ็ดมันด์ (Edmunds, 2001 : 964) ได้ศึกษาการใช้เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือในหลักสูตรของวิทยาลัยชุมชน ทำให้ทราบว่าการทำงานเป็นกลุ่มเป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้และที่ยอมรับว่าเป็นการสอนที่มีประสิทธิภาพและได้เน้นจุดเด่นหรือพรสวรรค์ของผู้เรียนแต่ละคนออกมาผลการวิจัยยังกล่าวถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือ เช่น ระยะเวลาที่จัดให้ผู้เข้ากลุ่มอยู่ร่วมกัน การประเมินและการวิเคราะห์ปัญหา รวมถึงการขาดเรียนของนักเรียนและขนาดของชั้นเรียน

อัล ฮาลัล อาห์เหม็ด เจ (Al-Halal, 2001 : 1697A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลกระทบของการจัดการเรียนการสอนแบบรายบุคคลกับการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และการใช้ทักษะในการเข้าสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา โดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนและพิจารณาจากค่าที (T-test) สรุปว่า การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือสามารถช่วยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และการใช้ทักษะในการเข้าสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อสัมภาษณ์นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือชอบการใช้วิธีแบบร่วมมือมากกว่าการจัดการเรียนการสอนแบบรายบุคคล

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าผลการวิจัยสอดคล้องและสนับสนุนซึ่งกันและกัน จึงสรุปได้ว่า การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบ ที.จี.ที เป็นวิธีการสอนที่คำนึงถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ สนับสนุนให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกันได้เรียนรู้อย่างกลุ่มสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีทักษะทางสังคม และเรียนรู้อย่างมีความสุข แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ดัชนีประสิทธิผลมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ในระดับมากขึ้นไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่านคำยาก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กลุ่มร่วมมือเทคนิค TGT ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้โดยใช้กลุ่มร่วมมือเทคนิค TGT ของ ทิศนา แจมมณี (2553 : 268-269) แล้วนำมาสังเคราะห์เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพที่ 6

ภาพที่ 6 กรอบแนวคิดการวิจัย การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่านคำยาก ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กลุ่มร่วมมือเทคนิค TGT